

„Konferencijų rengimas“

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1960 m. birželio 8 d., Čatakavos apygardoje (Ohajaus valstija, JAV).

Labai jums ačiū. Jūs galite sėstis. Mes iš tiesų esame laimingi būdami čia, šį vakarą, šiame trečiame vakare šios... puikios konferencijos. Ir aš kalbėjau su broliu Vestonu ir broliu Deividu Duplesiu, kai mes buvome beišeina, apie bažnyčios progresą šioje dienoje: kaip Dievas veikia visų denominacijų tarpe, ir išveda iš jų žmones, alkstančius ir trokštančius Šventosios Dvasios. Mes iš tikrųjų esame dėkingi už šiuos dalykus.

Ir dabar aš sutikau kažką, ten įeidamas, kas paspaudė man ranką. Jis pasakė: „Broli Branhamai, aš niekada neturėjau progos su tavimi susitikti, – pasakė jis, – bet... ar pasikalbėti su tavimi“. Bet pasakė: „Aš buvau išgydytas tavo susirinkime Palm Byčyje (Aš manau, kad kažkur ten)“. O, aš... aš sužinosiu, kai pereisiu anapus upės, aš viliosiu pamatyti tūkstančius tų, kurie... kurie buvo...

2 Kartais gyvenimas čia pasidaro toks... O, aš nežinau. Tu pradedi skubėti ir traškenti, ir sprautis, ir bruzdėti, kaip motina anksčiau tai vadindavo; ir tu pastebi kaip beveik pats sugrižti atgal. Ir aš nesuprantu, kodėl mes taip skubame. Suprantate? Mes nepadarome nei kiek daugiau, nei jie padarydavo Mudžio dienomis ir Finio, ir Nokso, ir Kalvino. Jie važinėjo su žirgu ir vežimu, ir rengė senuosius susirinkimus po atviru dangumi kaip šie, ir pastatydavo palapines miškuose, ir pusryčiams suvalgydavo voverę, o pietums pupelių, ir viskas buvo gerai. Ar tu prisimeni tai, broli Sulivanai? Seniai tomis senomis dienomis, pačiame Kentukyje? [Brolis atsako: „Taip, man jos vis dar patinka“ – Red.] Man taip pat, broli Sulivanai. Jos tikrai yra geros. Mes abu esame kentukiečiai ir turime daug bendrų dalykų, šitas draugas ten kampe. Ir jis galvojo, kad aš nežinosiu vieno dalyko, kai buvau čia paskutinį kartą.

Pasakė: „Esu tikras, kad tu nežinai ką reiškia 'aitrusis krepšelis'“. [„Aitrusis krepšelis“ buvo naudojamas liaudies medicinoje Apalačių regione, 18-19 amžiuje. Tai buvo krepšelis su vaistažolėmis, kuriame dažnai būdavo ženšenis, fitolaka ir geltonoji šaknis. – Vert.]

Aš atsakiau: „Nesakyk man, kad aš nežinau. Aš nešiojau ryšulėlį užsidėjęs ant kaklo mokykloje, kad aš net... Niekas šalia manęs net nesisėsdavo. Aš tikrai žinau“.

Kas iš jūsų žino, kas tai yra? Na, tik pažiūrėkite į šiuos kentukiečius čia, jūs žinote? Broli Benksai Vudsai, ar tu pakėlei savo ranką, kur tu bebūtumei? Na, aš matau tave ten; puiku. Gerai, kad tai padarei. Brolis Vudas buvo vienas iš vyrų, kuris buvo greta, jis ir jo brolis ten, kai mažoji žuvelė atgijo tą dieną. Jis buvo... jis ten buvo.

3 Na, mes visi turime... Jeigu jūs visi stovyklavietėje leidžiate laiką taip gerai, kaip aš, na, aplankydamas žmones visur ir panašiai... Mes tiesiog nuostabiai leidžiame laiką. O dabar, aš manau, kad mums derėtų padaryti taip, kad kiekvienas šio susirinkimo lašas būtų skirtas Dievo šlovei, tiesiog kiekviena dalelė.

Taigi, aš girdžiu argumentus už ir prieš: vieni sako, kad mums derėtų surengti maldos vakarą už ligonius, o kiti sako: „Broli, net nemanyk sustoti, tokiu būdu mano siela puotauja“. Todėl mes nežinome... Bet aš manau, kad mums derėtų surengti maldos vakarą už ligonius ir pasimelsti už juos. Jūs žinote, žmonės yra išmokyti, kad mes turime dėti rankas ant ligonių. Man... kaip aš tai suprantu, tiesiog... tiesiog žinau, kad kol Šventoji Dvasia yra ten, darbas bus atliktas. Suprantate? Tai... tai viskas; tai užbaigta.

4 Ir šitai mes atrandame užsienyje, brolis Matsonas, kurį mes... Tol, kol jie gali matyti, kad kažkas vyksta, jeigu jie žino, kad antgamtinė Dievo jėga yra arti, jie tiesiog tai priims ir tiesiog atsistos ir nueis. Jeigu jie... Jie gali šiek tiek pasvirdučiuoti, jeigu jie atsistoja iš neįgaliojo vežimėlio ar panašiai, bet jie judės į priekį, kol pradės eiti. Ir taip jie...

Bet čia, atrodo taip, kad tu beveik turi laikyti rankas uždėjęs ant žmonių; jie buvo taip išmokyti. Taigi, jeigu jūs... Taigi, su tuo viskas yra gerai; tai visiškai teisinga. Bet jeigu jūs mane pakentėsite, Rašte, tai buvo žydiška, rankų uždėjimo, tradicija. Dabar pažvelkite, kai Jayro duktė buvo prie mirties ribos, Jayras pasakė: „Ateik, uždėk ant jos rankas ir ji gyvens“. Matote, žydiška tradicija.

Bet kai Jis atėjo į Pagonio namus, kur prie mirties ribos gulėjo jo tarnas, jis pasakė: „Aš esu nevertas, kad Tu įeitum po mano stogu; taip pat aš nelaikau savęs vertu, kad ateičiau pas Tave“. Dėl šios priežasties jis pasiuntė kažką, kad Jam praneštų. Pasakė: „Tu tik išstark žodį ir mano tarnas gyvens“. Jis pasakė: „Nes aš esu žmogus turintis valdžią ir jeigu aš pasakau šitam žmogui: 'Eik', jis eina; ir šitam: 'Ateik', jis ateina. Kitais žodžiais tariant, viskas, kas yra mano valdžioje, turi man paklusti“. (Ir ką jis pasakė... pagonis Jėzui?) „Aš atpažįstu, kad Tu esi Dievo Sūnus ir visos ligos yra Tavo valdžioje. Tu gali joms pasakyti: 'Išeik', ir jos turi išeiti“. Suprantate?

Viskas, kas yra Jo valdžioje yra... yra... yra... yra... Ir jis atpažino, kad liga ir nuodėmė, ir viskas buvo... buvo Jo valdžioje, kad Jis galėjo tai valdyti. Taigi, aš manau, kad toks šiandien turėtų būti mūsų požiūris; Aš bandžiau daug metų. Bet suprantate, ką tai... tarnavimo laukuose yra daug kitų brolių ir jie deda rankas ant ligonių ir turi didelį pasisekimą.

Ir tokiu būdu, aš tiesiog neišlaikiau ir sustojau maždaug prieš metus, ir pasakiau: „Na... na tol, kol esu Amerikoje, mes melsimės už ligonius ir dėsime ant jų rankas. Tai visiškai teisinga, nes aš jaučiu, kad tai duoda geresnius rezultatus“.

5 Bet iš tiesų tiesa... jeigu Šventoji Dvasia gali čia atsistoti ir vaikščioti po šią visą auditoriją, ir daryti tuos pačius darbus, kuriuos Jis darė, kai Jis gyveno kūne vadinamame Jėzumi Kristumi, gali suteikti jums tikėjimą tuo patikėti, o man dovaną, kad tai įrodyti, tai yra pati tikriausia Šventosios Dvasios Akivaizda, man, darbas yra užbaigtas; nuo Kalvarijos, jis yra užbaigtas. O dabar tiesiog tikėkite tuo ir toliau veikite tuo remdamiesi. Tiesiog ne... tiesiog negalvokite daugiau apie nieką kitą; tiesiog, tai yra užbaigta ir tai yra viskas. Dievas taip pasakė ir tai viską paaiškina.

Aš vis kalbu... Na, jūs galite sušalti šį vakarą ten sėdėdami, ar ne? Štai čia oras yra geras. Man geriau, kai yra šitaip, o ne kai yra taip karšta, kad jūs ten sėdėdami turite iš visų jėgų vėdintis.

6 Taigi dabar aš noriu perskaityti, šį vakarą iš Rašto pamokslo temai ir aš pasistengsiu jus paleisti kaip tik galima greičiau. Bet prieš man tai padarant, kas iš jūsų galvoja, kad būtų puiku paskirti... vakarą išgydymui iš karto? Aš tiesiog noriu pamatyti, ar žmonės tam ruošiasi. Dabar pakelkite savo rankas, jūs, kurie galvojate, kad mums derėtų tai surengti iš karto. Gerai. Atrodo, kad mums derėtų tai surengti iš karto, ar ne? Žinoma, kad taip – apie devyniasdešimt penkis procentus. Na, tuomet mes turėsime išgydymo tarnavimą rytoj vakare. Ar gerai? Ar gerai? Mes turėsime išgydymo tarnavimą rytoj vakare ir melsimės už ligonius. Mes nežinome, ką Dievas padarys. Mes nesakome, kad žmonės bus išgydyti. Aš... Jie visada būdavo išgydomi, bet mes tiesiog pasitikime Dievu dėl ligonių rytoj vakare. Ar gerai? Ir aš... aš melsiuosi už jus rytoj vakare.

O tuomet rytojaus popietę, aš manau (kadangi yra tiek daug žmonių), aš matau... iš rankų skaičiaus man prastai sekasi suskaičiuoti. Sakyčiau čia yra bent jau du tūkstančiai žmonių, ar daugiau, čia. Ir todėl iš jų čia būtų apie pusantro tūkstančio čia (ar daugiau) už kuriuos bus meldžiamasi, jeigu čia yra du tūkstančiai žmonių. Ir tuomet ten... Ten buvo... Tai bus ištis daug ir tai bus spūstis ir sunkumai; todėl mums gali reikėti paskirti rytojaus vakarą ir dar kitą vakarą. Aš pamaniau, kad konferencijoje aš tiesiog kalbėsiu žmonėms, jeigu jie galės pakentėti. O po to, kai konferencija bus baigta, aš turėsiu du vakarus, tiesiog pasilikti čia ir melstis už ligonius... ir tai bus šeštadienis ir sekmadienis. Ir tai yra tai, ką aš ketinau padaryti ir tiesiog pasinaudoti tuo kvietimu prie altoriaus.

7 Taigi aš... noriu pasakyti kad... kad aš manau, jog Dieviškasis išgydymas yra didis dalykas; tai yra vienas iš Dievo atributų (aš tuo tikiu), išgydyti ligonius. Tačiau, aš tikiu, kad sielos išgelbėjimas yra daug daugiau už Dieviškąjį išgydymą. Suprantate? Tai yra daug daugiau. Ir vieną vakarą aš pastebėjau kai aš paklausiau, kiek toje vietoje buvo nusidėjėlių, ten jų buvo tik keturi ar penki. Ir jie atėjo čia ir atsistojo, kad būtų išgelbėti. Ir tuomet, jeigu jūs esate...

8 Jeigu jūs dar nepriėmėte Šventosios Dvasios, pasiklausykite, mano brangus broli. Labai dažnai žmonės kalba prieš tai, kad tai neskirta šiandienai; tai yra skirta šiandienai. Suprantate? Šventoji Dvasia... Ir jūs nemėginkite palikti šios konferencijos vietos tol, kol Ją gausite; jūs pasilikite ištikimi Dievui. Tiesiog... laikykitės... Ne... ne... ne bandykite išgalvoti sau būdo, būdo, kuriuo norėtumėte Ją gauti. Suprantate? Savo mintyse jūs įsivaizduojate, kad turėsite kažką pamatyti ar pajauti kažkokį pojūtį. Kai jūs eisite ten maldai, jūs tiesiog ateikite sakydami: „Viešpatie, aš ateinu, kad gaučiau Šventąją Dvasią“. Suprantate? O Jis pasirūpins likusia dalimi. Jūs tiesiog... tiesiog būkite tikrai nuoširdūs ir sugriaukite visas mintis sakančias, kad jūs Jos negausite. Prisiminkite, šis vakaras yra vakaras, kada jūs Ją gausite. Suprantate? Ir tai viskas.

Kaip tai buvo su senu vyru, praėjusiose, jis... jis negalėjo... Jis niekaip negalėjo išlikti išgelbėtas. Jis... jis buvo išgelbėtas, bet po to, po kurio laiko jis padarydavo kažką neteisingo. Velnias pasakydavo: „Matai, tu niekada nebuvai išgelbėtas“.

Na, tai tęsėsi ilgą laiką. Ir vieną dieną jis išėjo į laukus; jis dar kartą pasimeldė. Jis pasakė: „Dabar, Viešpatie, aš... aš... aš žinau, kad Tu mane išgelbsti“. Todėl jis pasakė: „Šėtone, aš tau kažką padarysiu“.

Tada jis nuėjo ir pasiėmė kirvį, ir nusikirto sau labai didelį, ilgą kuolą; įkalė jį į žemę ir pasakė: „Šėtone, jeigu kada nors tu ateisi pas mane ir pasakysi, kad esu neišgelbėtas, aš atvesiu tave čia pat ir parodysiu šį kuolą. Būtent štai čia, tai įvyko. (Suprantate?) Nuo šios vietos aš esu išgelbėtas“.

9 Taigi, jūs tiesiog šį vakarą įkalkite tą kuolą. Pasakykite: „Šėtone, būtent čia aš pasiliksiu prie šio kuolo tol, kol Dievas duos man Šventąją Dvasią. Daugiau tu iš manęs to neatimsi... Arba neatimsi iš manęs mano minčių, nepriversi manęs galvoti, kad esu per daug pavargęs, ar kad turėčiau padaryti kažką kita“.

Tol, kol turite tokias mintis, jūs niekada Jos negausite. Jūs turite ateiti sakydami: „Šiuo laiku aš Ją gausiu“. Ši yra mano valanda“. Ir... ir jūs gausite Ją. Jeigu jūs rimtai užsiimsite su Dievu, ir Dievas rimtai su jumis užsiims. Tai tiesa. „Artinkitės prie Manęs ir Aš prisiartinsiu prie jūsų, sako Viešpats“.

10 Na, rytoj vakare, Viešpačiui leidus, čia bus Bilis Polis (mano sūnus), kad... kad išdalintų maldos korteles jums, žmonės, kurie norite, kad už jus būtų pasimelsta. Ir kiek dabar iš jūsų yra čia esančių iš šios valstijos, už kuriuos bus meldžiamasi? Ar iš miesto, kurie esate iš šios vietos? Pažiūrėkime į jūsų rankas. O, yra užtekinai dideliame kortelių skaičiui, todėl jis anksti jas išdalins, kad tai nesutrukdytų likusiam susirinkimui. Kokių laiku jūs įprastai... jie pradeda rinktis, broli Sullivanai?

[Brolis Sullivanas atsako: „Apie penktą valandą, broli Branhamai“. – Red.]

Gerai, nuo penktos valandos iki maždaug šešių trisdešimt tuomet, jūs ateikite čia ir... ir mes išdalinsime maldos korteles rytoj vakare, ir pakviesime sustoti eilėn, ir melsimės už juos, jiems einant per pakylą.

11 Taigi, šio vakaro tema yra labai keista tema. Bet visgi, tai yra labai gera tema... ir labai žinoma tema. Bet ją surasti galima Izaijuje, 1-ajame skyriuje ir 18-oje eilutėje. Ir aš manau, perskaitykime kelias eilutes iki to ir tiesiog paimkime te... pažiūrėkime, ar galime iš ten paimti temą. Pradėkime nuo 15-os eilutės, arba 16-os, galbūt būtų geriau.

Nusiplaukite, apsivalykite; pašalinkite savo darbų piktybę iš po mano akių; liaukitės darę pikta;

mokykitės daryti gera; ieškokite teismo, padėkite engiamiems, teisėjaukite našlaičiams, užtarkite našles.

Dabar ateikite, ir samprotaukime kartu, – sako VIEŠPATS, – nors jūsų nuodėmės būtų kaip skaisčiai raudona, jos bus baltos kaip sniegas; nors jos būtų raudonos kaip tamsiai raudona, jos bus kaip vilna.

O dabar, jeigu galėčiau tai pavadinti tema, kad iš to paimtume kontekstą, tai apie ką šį vakarą noriu kalbėti, pavadinčiau: „Konferencijų rengimas“. Ir palenkime savo galvas dabar konferencijai su Dievu, prieš judant toliau.

12 Mūsų maloningiausias ir mylintis Tėve, visos gyvybės Dieve, kuris atsiuntei mums Savo mylimą Sūnų, Viešpatį Jėzų; kad Jis galėtų būti permaldavimu už... už mūsų nuodėmes;

apsivilko nuodėmingo kūno pavidalu, ir buvo paverstas nuodėme už mus, kad mes, neverti žmonės, galėtume prisitarti prie Dievo, per Jo Kraujo praliejimą vieną kartą už visus. Ir mes susirinkome čia, šioje konferencijoje, Viešpatie, šiems vakarams, ne tik kad būtume pamatyti kitų, ar kad labai susidraugautume vienas su kitu. Viešpatie, mes meldžiame, kad jeigu iki šiol toks buvo žmonių požiūris (ir mano), kad Tu atleistum mums už mūsų nuodėmę.

Mes atėjome, Viešpatie, mirštančiųjų periode. Mes susirinkome metu, kuriame jaučiame, kad mums neliko daug laiko. Ir mes susirinkome čia vienam tikslui, ir jis yra – prisitarti prie Tavęs. Mes norime, kad mūsų nuodėmės būtų po krauju; mes norime artimo bendravimo; mes norime tai aptarti su Tavimi, Viešpatie, prieš Tau ateinant. Nes tą dieną, tuomet tai bus per vėlu.

13 Ir šį vakarą mes meldžiame, Tėve Dieve, kad į žmonių širdis Tu įdėtum tokį alkį, kad visur nuolatos šios upės krantuose tęstųsi maldos tarnavimai: žmonės ieškotų Dievo žūtbutinėje padėtyje, žinodami, kad jie privalo surasti ramybę savo sieloms ir priimti Šventąją Dvasią, arba vieną dieną iš čia jie turės žengti į amžinybę Tavęs nepažinodami. O Dieve, būk mums gailėstingas. Ir mes matome mūsų bažnyčias ir mūsų Pilnos Evangelijos grupes pradedančias atšalti, ir rodos, kad nebeliko stipraus šauksmo už prarastas sielas; daugiau nebeliko tos, visą naktį trunkančios, nuoširdžios maldos ir apmąstymo Žodyje. Ir atrodo, kad mus tiesiog nunešė pasroviui, Viešpatie. Atleisk mums, Dieve ir leisk mums atstatyti save šį vakarą iš naujo Šventojoje Dvasioje.

Mes galime prisiminti praėjusias dienas, metodistų periode – kai jie meldavosi ištisą naktį ir raudojo karčiomis ašaromis už prarastuosius, ir jie neturėjo ramybės. O šį vakarą, rodos, kad mums užtenka gražiai apsirengti ir atsisėsti, ir pasiklausyti, ir sugrįžti namo liekant abejingais. O Viešpatie, išjudink mūsų širdis šį vakarą; įdėk į mus užsidegimą dėl prarastų sielų. Tegul tarnautojai ir susirinkusieji, kiekvienas žmogus tampantis Karalystės dalimi... ir su degančiu troškimu, kad mes surinktume iš miestų ir visur, ir ištrauktume prarastuosius iš pakelių, ir... ir kad jie dėl Viešpaties būtų užsidegę. Suteik tai, Tėve.

14 Mes skaitome Knygoje, kad buvo pasakyta: „Angelas išėjo ir paženklino tuos, kurie dūsavo ir verkė dėl bjaurystės, kuri buvo daroma mieste“. Ir suprantame iš Raštų, kad tai buvo pirmasis Šventosios Dvasiosėjimas per Jeruzalės miestą. O tuomet, Jo antrajame sugrįžime... šiame periode, kad iškviestų žmones iš pagonių dėl Savo Vardo, kiek dar labiau mes turėtume būti susirūpinę ir dūsaujantys, ir verkiantys dėl padarytų bjaurysčių. Mes matome bažnyčias užsiimančias rokenrolu ir žaidžiančias „bingo“, ir organizuojančias plaukimo rungtynes, ir panašius dalykus bažnyčioje, kai tuo tarpu maldos susirinkimai ir laukimo per visą naktį susirinkimai yra pamiršti.

15 Dieve, sugražink mus atgal į tai, kas tikra. Leisk Šventajai Dvasiai šį vakarą ateiti į žmonių tarpą, Viešpatie, ir pradėti Sekmines čia pat. Suteik tai, Viešpatie, kiekvienoje širdyje; kad iš tiesų jie to norėtų. Jų širdyse yra tai, kad taip padaryti, bet pasaulio rūpesčiai ir bėgančio laiko greitis tiesiog nutraukė juos. Viešpatie, pradėk nuo šios sakyklos, nuo manęs ir pereik prie auditorijos. Ir veik kaip niekad anksčiau ir suteik mums uolumą dėl prarastų sielų. Suteik tai, Viešpatie.

Šios pastabos, kurių bus pasisemta iš Žodžio (jei tai bus Tavo valia) mes meldžiame, kad tai būtų sėkla žmonių širdyje, kad būtų atsakyta į šią maldą Tavo tarnui. Suteik tai, Viešpatie. Mes tikime... Ir aš tikiu savo visa širdimi, kad jeigu toks susirinkimas staiga prasidėtų šioje vietoje, tai būtų nuolatinis išgydymo tarnavimas, visą laiką. Šėtonas ir jo jėga negalėtų pasilikti tokioje šventoje grupėje. Suteik tai, Viešpatie. Aš pavedu visa tai Tau ir laikiu, kad Tu dabar kalbėtum žodžius, ir tegul Tavo Šventoji Dvasia išaiškina juos žmonių širdims. Nes mes prašome to Tavo Sūnaus Vardu, Viešpaties Jėzaus. Amen.

16 Šio... šio vakaro tema „Konferencijos“, pastaruoju metu mes tiek daug girdėjome apie konferencijas. Kur tik bepaimtum laikraštį, beveik visur sutinki, kad kažkoks diplomatas ar valdininkas tam tikrose vietose dalyvavo konferencijoje, ir... ir įvyko tam tikri dalykai. Ir mes užduodame klausimą, kam yra skirtos konferencijos? Kodėl... kodėl mes rengiame konferencijas? Kas per jas turi būti padaryta? Jos yra skirtos tam, kad susirinkti kartu ir gerai apgalvoti įvairius dalykus. Ten, kur mes susirenkame į konferenciją, mes turime kartu apmąstyti dalykus.

Ir aš galvoju, kad šita yra viena iš gražiausių Rašto vietų, kai Dievas pasakė: „Ateikite, ir aš, ir jūs dalyvausime konferencijoje. Susirinkime kartu, ir gerai apgalvokime dalykus. Nors jūsų nuodėmės būtų kaip skaisčiai raudona, jos bus baltos kaip sniegas; nors jos būtų raudonos kaip tamsiai raudona, jos bus kaip vilna. Jeigu tik jūs ateisite, ir kartu apie tai pasamprotrausime“.

Ir šį vakarą mes atrandame (kaip visiems yra žinoma), kad iš tiesų mes pralaimime. Mes pralaimime kaip žmonės. Pasaulis kažkoku būdu įsliūkina į mūsų tarpą. Jūs galite tai matyti, jausti tai ir galite tai įvardinti. Pasaulis įeina į mūsų tarpą. Todėl aš manau, kad šitas būtų puikus metas mums surengti konferenciją ir ateiti to aptarti su Dievu, ir sužinoti, kokia yra priežastis.

17 Aš skaičiau Čarlzo G. Finio autobiografiją, apie tai, kaip jis būdamas advokatas ir jis... Yra daug mūsų įstatymų, kurie yra pagrįsti Biblija, ir tai paskatino jį nagrinėti Bibliją. Ir joje jis skaitė apie... kur Dievas davė šiuos pažadus ir jis pamatė bažnyčią, tiek daug iš jų meldžiasi prabudimo, bet savo maldose patiria pralaimėjimą. Taip buvo todėl, kad jiems trūko tikėjimo.

Kai jūs kažko prašote iš Dievo, pakvieskite Jį ir pasikalbėkite su Juo, ir neišeikite tol, kol gausite atsakymą. Tuomet jūs žinote, kaip toliau pasielgti.

Ir kaip jis, paprastu vaikišku būdu tai suprato ir surengė tą konferenciją su Dievu, ir apsvarstė tai, ir buvo vienas iš didingiausių periodo karių, kuris buvo nuo Švento Pauliaus laikų. Nes jis pasitarė su Dievu ir jis išplito, ir žinojo ant ko jis stovi, ir kaip jis stovėjo su Dievu, ir tada ėjo toliau.

Tai yra tai, ką mes turime padaryti. Tai yra tai, kas galėtų būti padaryta čia pat, šioje vietoje ir tuo būtų pasiekta daugiau, nei per penkis šimtus susirinkimų už šitų ribų.

18 Na jūs pasakysite: „Leiskime pamokslininkui tai padaryti“. Tai yra individualus reikalas; tai yra kiekvienam iš mūsų. Pamokslininkas gali tai padaryti pats. Jis gali pasimelsti ir jo siela bus palaiminta, ir gali pasilikti visą popietę Šventosios Dvasios patepime, kad įeitų į savo

susirinkimo akivaizdą būdamas pateptas, jaučiantis Dievo jėgą, bet tik tada, kai susirinkimas pasilieka tokioje pačioje būsenoje... Suprantate, tai nulemia skirtumą. Jis turi tai pasiekti, susirinkimas tokioje padėtyje. Ir tuomet, jeigu susirinkimas yra pasiruošęs susitikti su Šventąja Dvasia, tuomet aš pasakysiu: Nusidėjėliai raudodami ateis keliu į Kalvariją. Jeigu mes tik galime tai priimti kaip individai... Jūs turite lygiai tokią pačią atsakomybę kaip bet kuris iš šių tarnautojų. Dievas laikys tave atsakingą kaip individą.

19 Ir Jis pasakė: „Jeigu yra kokia nuodėmė, jeigu yra kokia abejonė, jeigu yra kažkas neteisingo, ateikite ir aptarsime tai. Ap... aptarkime tai drauge; išsiaiškinkime kokia priežastis. Ir nors jūsų nuodėmės būtų kaip skaisčiai raudona (Taigi, nuodėmė yra netikėjimas; mes tai žinome.), nors jūs abejojote, nors jūs dvejojote, kada gausite Šventąją Dvasią, ar būsite išgydytas, ar panašiai; nors jūsų abejonės būtų raudonos kaip tamsiai raudona, jos bus baltos kaip sniegas“. Suprantate? Dievas davė pažadą; Dievas išlaikys Savo pažadą. Ir Jis davė kiekvienam iš mūsų pakvietimą ateiti. „Ateikime...“.

Biblijos pabaigoje pasakyta: „Kas nori, teateina. Ir kas girdi, tesako: 'Ateik'; Ir kas ištroškęs, teateina. Kas nori, teateina“. Tai yra pakvietimas.

O kas, jeigu jūs turėtumėte tokius protinius gabumus, kad mūsų Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas pakviestų jus sudalyvauti konferencijoje su Chruščiovu? Koks tai būtų komplimentas, kad prezidentas pakviestų jus ateiti su juo pakalbėti, galvodamas, kad... kad jūs galėtumėte dalyvauti konferencijoje su Chruščiovu. Bet nepamirškite, ne prezidentas, bet dangaus Dievas davė jums pakvietimą ateiti į konferenciją su Juo, jūsų labai.

20 Taigi, konferencijos, tai susirinkimas kartu. Ir įprastai, konferencijos yra rengiamos laiku, nenumatytų atvejų metu. Taigi, čia prieš kažkiek laiko mes turėjome, ką mes žinome kaip „Didžiojo ketverto konferencija“. Kuri buvo surengta Antrojo Pasaulinio Karo metu, kai buvo pasiektas kritinis taškas. Kai laisvasis pasaulis beveik visiškai nežinojo ko griebtis, jie surinko geriausią žvalgybą, kurią galvojo, kad turėjo. Ir jie surinko juos kartu, nes jiems reikėjo... surinkti visus, kuriuos turėjo kartu, kad atsakytų į klausimą, ką toliau daryti.

Aš manau, kad šiandien yra laikas sekmininkų žmonėms susirinkti kartu, atsitraukti nuo mūsų nesutarimų ir susirinkti kartu ant bendro pagrindo. Nes mūsų bažnyčios tampa per daug atsipalaidavusios. Aš manau, kad mums reikia visos nakties ir visos dienos konferencijos su Dievu: „Ką gi mums daryti?“, nes yra pasiektas kritinis taškas. Ir kai mūsų Jungtinių Valstijų prezidentas ir ponas Čiurčilis, ir įvairūs diplomatai iš viso laisvojo pasaulio susirinko kartu, jie dalyvavo konferencijoje. Ir jie tai aptarė, ir jie nusprendė tam tikrus dalykus, ir priėmė sprendimą kaip reiktų pasielgti, kad laimėti tą karą taip, kad pasaulis galėtų pasilikti laisvas.

21 Aš prisimenu tarnautoją iš Luisvilio, Kentukyje (mano draugas) tos konferencijos metu. Žmonės laukė, kad sužinotų kokie bus rezultatai, koks sprendimas bus priimtas. Ir šitas tarnautojas buvo... buvo įsijungęs savo radiją ir jis klausėsi tos konferencijos rezultatų. Ir... ir tai buvo tada, kai Musolinis ar Hitleris ir kiti labai stipriai progresavo. Ir kai jis klausėsi kaip tik galėdamas, kad išgirstų, kad suprastų, koks bus rezultatas (ką jie nusprendė daryti), kažkoks žmogus tuomet pasibeldė į duris. Ir jis nuėjo prie durų, o ten stovėjo žmogus su

krūva popierių po pažastimi, kažkoks vaikas, su ilgais plaukais iki kaklo, ir dėvėjo kažkokį kombinezoną, kuris buvo atraitotas iki šlaunų kaip šiuolaikinės per klubus aptemptos kelnės.

Ir jis pasakė: „Sakyk, pamokslininke, tu esi šitos bažnyčios čia pastorius; tu turi didelę įtaką šiame mieste“. Pasakė: „Aš esu... aš esu poezijos rašytojas“. Pasakė: „Aš... aš noriu, kad tu ateitum ir duotum man rekomendaciją, kad aš galėčiau platinti savo poeziją“.

Ir tas tarnautojas atsakė: „Sūnau, jeik vidun tik trumpam. Aš bandau išgirsti tos konferencijos rezultatus, kad sužinočiau apie mūsų tautą, sužinočiau, ką jie nusprendė daryti“. Ir jis pasakė: „Ar galėtum įeiti vidun ir pasėdėti tol, kol tai pasibaigs“.

„O, – pasakė jis, – tai yra daug svarbiau nei to klausymasis...“.

O, žmogui... Jeigu mes esame tikri amerikiečiai, nėra nieko svarbiau už tokios konferencijos klausimąsi, kad sužinoti, kur mes stovime. Štai tokiu būdu žmonės elgiasi bažnyčios atžvilgiu. Jie ateina čia ir blaškosi, ir žaidžia su pasauliu; ir jie neturi laiko ateiti į bažnyčią pasiklausyti, arba pasėdėti konferencijoje, kad išgirstų pamokslaujamą Evangeliją. O, mus turėtų dominti kiekvienas susirinkimas ir kiekviena konferencija, kurioje kartu susitinka Dievo žmonės; mus turėtų tai dominti.

22 Išsiaiškinti... buvo kritinis taškas. Tuomet jie turėjo „Didžiojo ketverto konferenciją“ ir Dievas suteikė jiems vedimą. Po to mes turėjome „Ženevos konferenciją“ ir buvo dar kita, vadinama „Paryžiaus konferencija“. Ir mūsų pačių mylimasis prezidentas Dvaitas Eizenhaueris neseniai apkeliavo aplink visą laisvąjį pasaulį, dalyvavo konferencijose ir panašiai.

Bet jūs žinote, Dievas taip pat dalyvauja konferencijose. Ir kai yra pasiekiami kritiniai laikai, neišvengiami būtinumai ir bažnyčia yra nenumatytoje blogiausioje padėtyje, Dievas sušaukia konferenciją. Ir sugrįžkime dabar atgal, kelioms minutėms ir sudėkime dabar visą savo širdį tiesiogiai į Žodį, ir pasiklausykime kelias minutes. Pažvelkime į kai kurias Dievo konferencijas. Mes matome pasaulio konferencijas ir mes girdime apie jų rezultatus. Dabar sugrįžkime prie kai kurių Dievo konferencijų.

23 Šį vakarą noriu pradėti nuo Edeno konferencijos. Ten buvo... Kai Dievas sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą ir paėmė iš jo šono šonkaulį ir padarė moterį, sukūrė pagalbininę jam, ir pastatė juos Edeno sode, kad būtų Jo mylimaisiais vaikais... Kai Jo vaikai buvo... tapo prarasti, tos sukrečiančios žinios pasiekė dangų: „Tavo vaikai prarasti!“. Dievas atidėjo į šalį viską, kas buvo ten danguje. Jis nenorėjo siųsti Angelo, kad juos surastų; Jis nenorėjo siųsti legiono Angelų. Dievas pats atėjo, kad surastų Savo prarastą vaiką, nes padėtis buvo nepaprastai kritiška.

Koks gražus paveikslas kažkam, kas netiki Jėzaus Kristaus dievybe. Kaip Dievas buvo pasireiškęs kūne, Jėzuje Kristuje, kad ateitų į žemę, nepatikėjo to angelo rankoms ar kažkokios bažnyčios valdžiai; bet Jis atėjo pats, tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, surado Savo prarastą vaiką.

24 Ir ten, kai (be abejonės) tas Mykolas būtų galėjęs prisiartinti ir Gabrielius. Ir kai dangų pasiekė žinia: „Tavo vaikai prarasti; jie nusidėjo ir pabėgo“. Dievas nepaėmė Gabrieliaus ir

nepasakė: „Leiskis žemyn ir ieškok Mano vaikų“. Jis pats nužengė! Tai buvo žmogaus masto darbas, Dievo masto darbas.

Dėl šios priežasties aš tikiu, kad šioje dienoje, kurioje mes gyvename, kai Jėzų jie bando padaryti tik pranašu, Jis buvo daugiau nei pranašas; Jis buvo Dievas pasireiškęs kūne, Dieviškasis gyvojo Dievo Sūnus. Jis buvo daugiau nei tik pranašas ar geras žmogus; Jis buvo Dievas pasireiškęs kūne. Dievas nužengė, kad pats Atpirktų žmogų, lygiai taip pat, kaip jis padarė Edeno sode. O, tebūna palaimintas Viešpaties Vardas. Tai yra meilė. Dievas taip pamilo pasaulį, sukūrė Sau kūną gyvenimui ir laikinai apsigyveno čia su mumis, kad mus išgelbėtų.

25 Akivaizdu kodėl žmonės pamišo bandydami paaiškinti Dievo meilę. Tas paskutinis posmelis (aš manau, kad taip) tos garsios, brangios giesmės „O, Dievo meilė, kokia apsti ir tyra!“

*Ir jeigu mes rašalu pripildysime vandenynus
O dangūs būtų padaryti iš pergamaneto
Kiek... kiekvienas stiebelis žemėje kaip plunksa
Ir kiekvienas žmogus pagal amatą rašytojas
Kad aprašyti Dievo meilę aukštai
Prireiktų išnaudoti visą vandenyną
Ar galėtų ritinys sutalpinti visumą
Net jei būtų išskleistas nuo dangaus iki dangaus*

Šitas paskutinis posmelis buvo rastas užrašytas ant protiškai nesveikų žmonių įstaigos sienos. Joks protas niekada negalėtų suvokti meilės, kurią Dievas jaučia Savo žmonėms. Kai Jo sūnus buvo prarastas, Jis Pats norėjo jį surasti! Motina šoks į ugnį, kad išgelbėtų savo kūdikį, kai jis yra pavojuje. Tėtis šoktų iš penkiasdešimties aukštų pastato, kad sušuktų... pabandytų sugauti savo kūdikį, bet ką: atiduotų savo gyvybę. Štai ką Dievas galvoja apie Savo žmones, Savo bažnyčią, Savo vaikus, kai jie yra prarasti. „Samprotaukime kartu, sako Viešpats“.

26 Kai Dievas sužinojo apie tą... tą šokiruojančią kritišką padėtį... Aš manau, kad pirmiausia tai pasiekė dangų, kai Jis išgirdo, kad Jo vaikai buvo prarasti. Ir Jis atėjo paklaikusiai... pirmyn ir atgal po sodą Jis vaikščiojo, ieškodamas po kiekvienu krūmu.

„Adomai! O, Mano sūnau Adomai, kur tu esi?“

Ten stovėjo Adomas ir leva su savo susiūtais figlapiais, už krūmo. Tėvas vaikštantis pirmyn ir atgal, šaukiantis: „Kur tu? Kur tu esi?“. Tas pats Dievas vaikštantis pirmyn ir atgal tarp eilių vakaras po vakaro, šaukiantis tą patį. „Kur tu esi? Kur tu esi?“. Ir Jis suranda Adomą ir levą tokius pačius, su kažkokios rūšies religija, kurią jie turi ar denominacija nuo... nuo kurios jie priklauso, kad ji juos išgelbėtų, vis dar slepiasi už kažkokios žmogaus sukurtos teologijos, kai tuo tarpu Dievas dėl jūsų pasiruošė, kai Jis atidavė Savo Sūnų numirti vietoj jūsų. Jūs privalote... turite būti atgimę iš naujo. Religijos nesuveiks; tokia konferencija yra rengiama kažkokoje bendruomenėje. Bet Dievo konferencija yra rengiama Edene, kad būtų pasirūpinta jūsų nuodėmėmis. Ir ten buvo viena surengta Kalvarijoje (prie kurios mes vėliau prieisime), ir nuodėmės problema, jūsų ligos ir viso, kas apskritai su jumis atsitiks... Tai jau

buvo išnagrinėta; pasiruošimai buvo atlikti. Tiesiog vienintelis dalykas, kurį mes turime padaryti, tai ateiti pas Dievą ir gerai apgalvoti, ir pasakyti: „Viešpatie, aš... aš nenorėjau to padaryti“. Tuo jau buvo pasirūpinta.

27 Tuomet, mes tuomet atrandame, kai Dievas surado juos stovinčius kažkur už krūmo, drebančius ir dėvinčius savo figlapių prijuostes, Dievas... Kaip visada (pasaulio konferencijose) jie visada stengiasi susirinkti Ženevoje ir Šveicarijoje, kokioje nors gražioje vietoje, kad tai sukeltų įkvėpimą. Paruošia tam tikras vietas ir po to sušaukia kartu konferenciją. Aš spėju, kad Dievas, kai Jis surado Adomą ir levą pasislėpusius ten už krūmo... Jie negalėjo išeiti. Jie pasakė: „Mes negalime išeiti, Tėve. Mes esame nuogi“. „Ir kas jums pasakė, kad buvote nuogi?“.

Ir tada jie pradėjo, kaip tai visada yra daroma, ką jie armijoje vadina „suversti atsakomybę kitam“, vienas ant kito. Dievas apsidairė į šalis ir surado medį, tam tikrą vietą, vietą, kuri Jam pasirodė graži. Ir Jis pasiėmė odų ir metė jas į krūmus, ir pasakė: „Užsidenkite jomis ir išeikite, atsistokite priešais Mane“.

Ir jie dalyvavo konferencijoje; jie tai apkalbėjo. Tada Dievas davė jiems sprendimą. O, aš esu toks laimingas, kad ten buvo Edeno konferencija, neleido mums išeiti prisidengus figlapiais ir kažkuo, ką mes galėjome pasisiūti, bet Dievas kažką užmušė, kad uždengtų jų nuodėmes ir davė pažadą, kad per moters sėklą gyvatės galva bus sutraiškita, išpranašaujant, ką Jis padarys.

28 Aš esu toks laimingas dėl Ed... Edeno konferencijos; Jis nutiesė kelią, sprendimą, kelią nuodėmės sunaikinimui. Jis nutiesė kelią, kad jūs galėtumėte vėl sugrįžti, būti sugrąžinti atgal į bendravimą. Jūs buvote kažkur prarasti ir stovėjote kažkur pražuvę be Dievo, toje konferencijoje Dievas paruošė sprendimą. Ir Jis paruošė... tik laikiną sprendimą iki tol, kol tikrasis sprendimas bus duotas per Kristaus Gyvenimo auką. Jis pasakė, kad Jis... tai padarys tai, bet iki to laiko, avinėlis turėjo numirti iki to laiko, kol ateis Dievo Avinėlis, kuris turės sutrinti gyvatės galvą, o jos galva sutrins kulnį, iki Kalvarijos.

Ta konferencija buvo sėkminga. O, tai nugalės Šėtoną bet kokioje vietoje. Dievo Žodis nugalės Šėtoną bet kokioje vietoje, bet kuriuo laiku, bet kokiomis sąlygomis. „Nors jūsų nuodėmės būtų kaip skaisčiai raudona...“.

Tu pasakei: „Bet kokiomis sąlygomis, broli Branhamai?“. Būtent taip aš pasakiau.

„Nors jūsų nuodėmės būtų raudonos kaip skaisčiai raudona, jos bus baltos kaip sniegas“. Vienintelis dalykas, kurio Aš prašau, kad padarytumėte, tai yra ateiti į Mano paruoštą vietą, aukurą“. Dievas pastatė aukurą. Ten yra aukuras; ten yra vieta, kurioje jūs susitinkate su Dievu. „Ateikite, apkalbėkite tai su Manimi. Aš turiu paruoštą vietą ir jums skirtą vaistą“.

29 Ji prasidėjo Edene, pirmoji konferencija. Jis paruošė sprendimą. Buvo sušauktas pirmasis nepaprastas susirinkimas ir Dievas davė atsakymą ir pateikė sprendimą. Bet kažkodėl žmonės nenori priimti to sprendimo. Bet ten buvo pirmoji konferencija, kurioje Dievas dalyvavo su žmogumi kritinėje padėtyje; Dievas priėmė sprendimą. Mums nepriklauso priimti sprendimą, ką turėtume daryti; Dievas priima sprendimą, ką daryti! Tai buvo Dievas, kuris pasakė: „Jūs privalote atgimti iš naujo“. Tai nebuvo kažkokios denominacijos bendrija; tai buvo Dievas, kuris tai pasakė.

Ir tai buvo Dievas, kuris pasakė: „Jeigu jūs neatgimsite iš vandens ir Dvasios, jūs negalėsite pamatyti dangaus Karalystės“. Jūs turite būti atgimę; tai yra Dievo vaistas; tai yra tai, ką Jis nusprendė, kai Jis nusipirko žmonijos rasę Savo Akivaizdoje. Štai taip. Jeigu tai nėra akivaizdu, tuomet aš nežinau. Toks buvo Jo sprendimas. Kraujas buvo kelias, ne figlapiai, ne koks nors kitas prisidengimas. Bet Dievo sprendimas, Dievo konferencijoje, Dievo vaikams, kurie buvo prarasti, sprendimas buvo kraujas, buvo, visada buvo ir visada bus.

30 Ir tvirtai to laikytis, kaip Jobas iš senų laikų, laikėsi deginamosios aukos. Jie gali jus kaltinti dėl to, kad esate tokie, kitokie, ar dar kitokie, šventasis besiritinėjatis ant grindų ar ką jie benorėtų sakyti. Bet tol, kol jūs stovite ant tos kraujo aukos, ant laikymo uždėjus rankas ant Jėzaus Kristaus galvos, ir išpažįstate savo nuodėmes, ir maloniai priimate Šventąją Dvasią, jūs... ir Ji paliudija, kad Jis jus priėmė... Štai koks buvo Dievo sprendimas. Tai buvo sprendimas, kuris buvo paruoštas pirmojoje konferencijoje.

Aš esu toks laimingas, kad jie dalyvavo toje konferencijoje. Tai išsprendė nuodėmės klausimą visiems laikams, kai jie pabuvojo toje konferencijoje. Laiko pilnatvėje Jis siuntė Savo Sūnų, sukurtą pagal nuodėmingo kūno atvaizdą, kuris prisiėmė nuodėmes ir išlaisvino tuos, kurie buvo po ožių ir avių krauju, laukdami to laiko, ir atvedė juos į Dievo Akivaizdą. O, koks šlovingas dalykas žinoti, kad ta konferencija buvo surengta. Aš esu laimingas; aš žinau, kad kiekvienas Krikščionis čia yra laimingas dėl to, kad ta konferencija įvyko. Tai buvo viena konferencija.

31 Taigi, pakalbėkime apie kitą konferenciją kritinėje padėtyje. Aš pavadinsiu šią konferenciją Degančio Krūmo konferencija. Dievas davė pažadą Savo žmonėms ir išsipildymo laikas buvo priartėjęs. Ir Jis pasirinko vyrą, pranašą, kad išvestų Jo tautą iš Egipto. Bet šitas pranašas pabėgo; pabandė tai padaryti pats iš savęs. Suprantate, tiesiog lygiai taip pat, kaip tai buvo Edene, vėl pabandė pasisiųsti figlapių prijuostę. Mozė buvo nuovokus žmogus; jis galėjo mokyti iš... išminties apie savo... mokyti egiptiečius apie išmintį. Jis buvo protingas; jis buvo išmokytas visų jų mokslų; jis buvo kariškas žmogus ir didis vyras. Ir jis pabandė tai padaryti savo protiniais sugebėjimais, kaip išlaisvinti žmones iš Egipto vergovės dėka savo protinių sugebėjimų. Tai nesuveikė. Ir tai nesuveiks šiandien. Dievas turi numatytą kelią; Dievas turi kelią išlaisvinimui iš nuodėmės. Ir tai neateina per protines jėgas; tai ateina per kraują ir Viešpaties Jėzaus priedangą.

32 Mozės išbandė savo figlapius ir tai pavedė. Tai pavedė tada; tai pavedė Edene; tai paves šiandien; tai paves bet kuriuo metu. Jūs turite būti atgimę iš naujo. Jūs turite ateiti Dievo keliu, kad Jo konferencija... kurioje jie nusprendė, ką galima padaryti dėl nusidėjėlių. Ir jūs turite prieiti prie to, kas buvo paruošta.

Mozė pabandė tai, ką Adomas padarė; Pats prisidengė ir pasakė: „Aš esu didis žmogus“. Ir jis pamatė kaip su vienu iš jo brolių buvo netinkamai elgiamasi ir jis pasakė: „Taigi, aš esu didis žmogus; Aš žinau kaip tai padaryti“. Jis užmušė egiptietį, o tai buvo neteisinga. Todėl jūs suprantate, jis išbandė figlapį lygiai tokiu pat būdu kaip Adomas ir tiesiog kaip tūkstančiai būtent šioje šalyje dabar tai bando padaryti. Figlapio kelias nesuveiks; Dievas pasmerkė tai konferencijos metu. Aleliuja. Atleiskite.

Ne, neatleiskite man. Nedarykite to. Ne, ponai, aš turiu tai omenyje; tai tiesa. Nėra taip, kad aš negaliu susivaldyti; Aš jaučiuosi tiesiog puikiai. Suprantate? Nes aš žinau, kad yra tik vienas Kelias patekti į dangų: Kuris yra per Jėzų Kristų; tai yra Dievo paruoštas Kelias; štai koku būdu tai yra daroma. Šventoji Dvasia yra kelias; nėra nieko, kas užimtų Jos vietą; jokia teologija, jokia bažnyčia, jokie dideli pastatai, jokios organizacijos, ar niekas niekada neužims Jėzaus Kristaus Kraujo vietos. Dievo kelias, Šventoji Dvasia, pripildymas Šventąja Dvasia... Pažadas yra jums, jeigu jūs tik priimsite jį. Dievas paruošė sprendimą kiekvienam norinčiam. Konferencija įvyko; sprendimai buvo priimti.

33 Žmonės visuose perioduose ties tuo suklupdavo, taip paprasta: tiesiog priimk Kraują. Jūs negalite savęs uždengti; priimkite Dievo dangalą. Jūs negalite išmukti kaip tai padaryti; nėra ko išmukti apie tai. Dievas pats tai padaro, tai yra antgamtiška! Tai yra per gyvenimą; Dievas atlieka uždengimą. Jūs negalite to padaryti. Ir nei tiek, kiek jūs bandote tai padaryti, jūs negalite nei kiek daugiau patys savęs apvalyti nuo nuodėmės per prisijungimą prie bažnyčių ir pažiūrų pakeitimą, lygiai kaip leopardas negali nusilaižyti savo dėmių. Ne, pone. Kuo daugiau jis jas laižo, tuo ryškesnės jos tampa. Jūs turite mirti sau, savo mintims. Pasiduokite ir leiskite Šventajai Dvasiai padengti jus Jo Akivaizda ir Jo jėga. Toks yra Dievo sprendimas. Štai kur buvo surengta ta konferencija; štai koks sprendimas buvo priimtas. Štai kas...

Tokios yra Dievo taisyklės. Nebandykime sugalvoti kažko kito. Tiesiog priimkime tai, ką Jis apie tai pasakė; priimkime Dievo paruoštą kelią. Tai viskas. Priimkite jį; sutikite su juo; tikėkite juo. Dievas priėmė sprendimą. Jis neleistų Angelui priimti sprendimo; Jis neleistų Gabrieliui to padaryti; Jis neleistų... neleistų Mykolui to padaryti. Jis Pats atėjo jo priimti. Aleliuja! Ir kai Jis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, ir numirė dėl mūsų, Jis nutiesė kelią, Save patį. Dėl šios priežasties Jis yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Joks žmogus... Jis kalbėjo tai visais amžiais. Tai visada buvo Dievo kelias. Dievas tai padaro Pats. Tai yra Jo Paties vaikai; Jis nepatikės to Angelui. Tuomet, jeigu Jis nepatikės to Angelui, Jis nepatikės to konferencijai ar žmonių grupei: tegul jie bus vyskupai, popiežiai, kas jie bebūtų. Kokie geri jie bebūtų, su tuo viskas gerai, bet Jėzus Kristus yra Dievo paruoštas kelias. Tai yra tai, ką Jis pasakė; Jis taip nusprendė Savo konferencijoje. Toks yra kelias. Tai yra tai, ką mes privalome...

34 Mes privalome tiksliai laikytis Jo taisyklių. O kas, jeigu J.T.O., kai jie susirinko, ar „Didysis Ketvertas“, ir vieni būtų nuėję savo keliu ir pasakę: „Na, aš eisiu šituo keliu“. O kita tauta kitu keliu, jie... jie būtų išsiskyrę. Jie būtų pralaimėję karą. Štai kokie mes esame sekmininkų žmonės: Mes turime kartu susivienyti ir ateiti pas Dievą Jo pagrindu per Šventąją Dvasią.

Dievas buvo nusprendęs, kad šitas pranašas turės išlaisvinti Jo tautą, o pranašas pasielgė lygiai taip pat kaip Jo pirmasis sūnus (Adomas); jis pasirinko figlapių taką. Todėl iš to nebuvo jokios naudos; Dievas tai pasmerkė. O po to Dievas turėjo ateiti jo surasti. Jis pabėgo į tą vietą ir vedė žmoną, ir pagimdė vaiką, Geršomą, ir vedė Sip... Siporą, ir gyveno sau ten (Midjano šventiko, jo dukrą) ir buvo malonus senas aviganis, puikiai sekėsi, nieko neteisingo nebuvo.

Ir štai ateina Dievas, lygiai kaip Jis tai padarė Edene. Kažkas pasiekė Jo Akivaizdą; tai ir vėl sukrėtė dangų, kaip tai buvo Edene. Prieš Edeno konferenciją... Tai sukrėtė dangų; kas tai buvo?

„Aš išgirdau Mano tautos dejavimą“. Aleliuja. „Aš išgirdau jų dejavimus ir aš mačiau jų prakaitą ir kraują, ir sunkų darbą užkrautą darbų dalintojų. Aš nužengiau pažiūrėti, kodėl jie dar iš ten neišėjė“. Todėl, ko Jis žvalgėsi, ir Jis surado Savo pranašą kažkur bėgantį: figlapių keliu.

35 Būtent tai Jis šiandien suranda: suranda Savo pamokslininką išeinantį į kažkokią didelę mokyklą išmokti kažkokios teologijos, kad būtų ištirtas psichiatro, kad sužinotų ar jis turi pakankamai protinių sugebėjimų būti misionieriumi ar kad galėtų ką nors išgelbėti. Štai kur Jis jį suranda, tokioje padėtyje. O, ko bažnyčiai šį vakarą reikia, tai dar vienos konferencijos, Dievo sušauktos konferencijos! Taip.

Taigi, Jis suranda jį. Jis ieškojo visoje dykumoje, visur ieškojo. Aš galiu matyti tą Šviesą prasiskverbiančią pro kiekvieną plyšelį ir visus figlapius, ir visur; visur vaikščioja, kad surastų kur buvo šitas žmogus. Ir po kurio laiko Jis surado jį ramiai vaikštantį Horebo kalno apačioje, o, gerai leidžiantį laiką, galbūt žaidžiantį su savo vaikais ir nuostabiai leidžiantį laiką. Ir turėjo gražią žmoną ir jis gyveno nevaržomai. Ir Jis surado jį tokioje būklėje.

Todėl Jis pasakė: „Aš turiu sušaukti konferenciją; Aš turiu sugražinti šį pranašą pabėgėlį atgal į pašaukimą“.

Aš viliuosi, kad šioje vietoje Jis taip pat pasielgs su daugeliu. O, pirmas dalykas, kurį pastebėsite, Jis pasirinko...

Jis pasakė: „Aš pažiūrėsiu, kur galiu rasti Sau krūmą. Aš kažkoku būdu turiu atkreipti jo dėmesį“. Todėl Jis užsilipo ant krūmo viršaus ir ten atsisėdo. O, kai Mozė pamatė tą krūmą, jo viršų su dideliu Ugnies Stulpu, ten degančiu, o krūmas iki galo nesudegė... Jis sušaukė konferenciją. Sakau jums, kada tik jūs pradėsite žengti tuo šventu smėliu, ateinate į vieną iš Dievo konferencijų, jūs išeinate pasikeitę. Kur tik tai jūs kartą...

36 Adomas išėjo pasikeitęs; Mozė išėjo pasikeitęs. Tikrai. Tada jis buvo parengtas eiti. O, kartais tai skatina jus daryti dalykus, kurie išoriniam pasauliui atrodo tikrai kvailai. Tai paskatins jus daryti dalykus, kurių daryti jūs net negalvojote. Bet nepamirškite, jūs pabuvojote Dievo Akivaizdoje.

Ir leiskite man dabar pasakyti štai ką: nėra tokio mokytojo nuo Dievo, kuris būtų ištrinktas stovėti prie šventos sakyklos prieš tai pirmiausiai nesudalyvavęs konferencijoje su Dievu, ir atsistojęs ant to švento smėlio, kur jis ir Dievas stovi vieni vieni. Jūs neturite teisės to daryti; jūs neturite teisės. Man nerūpi kokį daktaro laipsnį jūs turite; tai Dievui ne tiek daug ir reiškia [Brolis Branhamas spragteli pirštais – Red.], nei kiek. Jūs turite sudalyvauti konferencijoje. Jie turėjo joje sudalyvauti ten, Mozė turėjo, kad susitiktų su Dievu; jis turėjo gauti sau nurodymus iš Dievo; ir štai kur tai įvyko.

37 O dabar yra tiek daug įvairių mokymų ir dalykų šiandien, gražiakalbės gyvatės, iki tiek, kad jie gali viską paaiškinti iš Biblijos, atidėti tai kažkuriai kitai dienai. Gyvatės, nei truputėlį už tai neatsiprašysiu. Tai yra tiksliai, kas tai buvo. Plaukai riebalais sušukuoti atgal, tviska, išblizgintas, plaukai banguoti ir dėvi smokingą; štai taip atrodo velnias. Jis nėra kaip senasis

Džonas Barleykornas, kai viskis liejasi iš jo burnos... Jis yra nepriekaištingas velnias šiomis dienomis, sakau jums. Biblija sako, kad: „Jis buvo toks sumanus, kad apgautų net išrinktuosius, jeigu tai būtų įmanoma“. Tai tiesa.

O, jis yra Biblijos mokinys, mokslinčius. Kai jis sutiko Jėzų jis pacitavo Jam Rašto vietą, tiesiog vieną iš karto po kitos. Jėzus pasakė: „Bet taip pat parašyta...“ Amen?. Jis buvo nepaprastas veikėjas.

38 Taigi Mozė... Jis buvo ten, taip pat kaip jūs turite būti ten. Nesvarbu koks gražiakalbis yra žmogaus liežuvis; nesvarbu kaip jie stengiasi savo paaiškinimais tai paneigti... Jeigu jūs kada nors esate pabuvojęs dykumos gilumoje; jeigu jūs kada nors buvote pakviesti į Dievo Akivaizdą ir stovėjote joje, ir kalbėjote su Juo, ir jautėte Jo jėgą užplūstančią jus kaip ta Šviesa skverbėsi iš to krūmo į Mozę, ir jūs žinote, kad pakalbėjote su Dievu veidas į veidą, visi velniai esantys pasaulyje niekada nepajėgtų jūsų perkalbėti. Ne, pone. Tai yra vieta, kurioje jūs susitikote su Dievu. Šėtonas negali padaryti nieko kito, nes tai yra įtvirtinta vieta jūsų sieloje taip, kad niekas kitas niekada negalės užimti jos vietos. Jūs perėjote iš mirties į Gyvenimą ir jūs esate atgimę iš naujo. Jūs stovite ant tos šventos žemės ir niekas... Velnias net šalia negali padėti savo purvinos pėdos. Jis gali aiškinti Raštą ir sakyti, kad jis buvo skirtas kitai dienai, ir šitai buvo kitai dienai, ir tai buvo kitai dienai. Tai ne... Bet kai kalba eina apie Dievo pažinojimą, jūs susitikote su Juo veidas į veidą ir jūs žinote apie ką kalbate.

39 Taigi, to Mozė dar nebuvo padaręs. Suprantate? Jis žinojo visą teologiją, bet jis pasirinko figlapių kelią. Suprantate? Bet dabar... Lygiai kaip Adomas pasielgė. Bet jis norėjo būti išmintingas; jis norėjo kažką žinoti.

Jūs nepamirškite, tai buvo Šėtono technika. „Tu būsi išmintinga ir žinosi. Dabar tu nežinai, bet aš suteiksiu tau šiek tiek išminties, jeigu tu ateisi į mano mokyklą“. Jis jums duos jos gausiai, kiek tik panorėsite.

Bet jums tereikia žinoti vieną dalyką: Jėzus Kristus mirė tam, kad išgelbėtų nusidėjėlius, ir ateikite pas Jį; priimkite Jį; atgailaukite. Tiksliai taip. Taip paprastai kaip... Pasakė: „Net kvailys tame kelyje nepaklys,“ – pasakė Izaijas. Dievas padarė tai taip paprastai. Aš džiaugiuosi, kad Jis tai padarė, nes kitaip aš niekada to nebūčiau supratęs. Todėl Jis padarė tai paprastai tam, kad visi mes galėtume suprasti. Štai kaip Dievas tai padarė.

40 Taigi, ir kai Jis pakalbėjo su Moze prie degančio krūmo, ir Mozė iš arti žvilgtelėjo į Dievą. Jis atėjo iki vietos, kurioje jis niekada anksčiau nebuvo buvęs. Kažkas jame įsitvirtino; jame iškilo tikėjimas. Tada jis negalėjo to padaryti su armija, čia jis ketino tai padaryti pats, jis ir Dievas, su sena, išlinkusia lazda. Suprantate? Jis sudalyvavo konferencijoje.

Jis nuėjo tiesiai į Egiptą ir padarė tiksliai tai, ką Dievas jam pasakė padaryti. Jis parodė ženklus ir stebuklus, ir visa kita. Ir Dievas leido, kad ateitų sunkūs laikai ir jį smūgiuotų, ir jį parblokštų, ir jį apsuktų, bet jis tuojau pat atsistodavo ir pasakydavo: „Aš žinau, kad tai yra teisinga! Aš sutikau Dievą; ir aš išvesiu juos iš ten“.

41 Kai Janas ir Jambras galėjo atsistoti ir mesti savo lazdas žemėn ir paversti į gyvates, ir galėjo padaryti visus tuos pačius dalykus... Lygiai kaip spiritistai šiandien beveik gali padaryti, „...apgautų net išrinktuosius, jeigu būtų įmanoma,“ surenka didžiules minias ir turi didį tokį ir tokį, ir viską. Tai nei kiek to nesustabdys. Jeigu jūs kada nors esate pabuvojęs Dievo Akivaizdoje, jūs žinote, kur stovite. Jūs žinote, Kas yra jūsų Tėvas; jūs žinote iš kieno

jūs gimėte. Jeigu viskas, ką žmogus turi yra tik rankos paspaudimas ir vardas knygoje, ir laiškas kažkioje bažnyčioje, jis nežino, kas yra jo tėvelis. Tai tiesa.

Jeigu yra kažkas, ko man gaila, tai mulas. Ar jūs ne... Taigi, Dievas sukūrė visus dalykus, bet mulo Jis nesukūrė. Ne, pone. Kaip Bufas Klibornas anskčiau sakydavo, Jis nesukūrė jo. Ne. Jūs žinote, tai padarė žmogus. Jis... jis... jis sukryžmino arklį su asile; štai kokia mulo priežastis. Jis negali savęs „atkryžminti“; jis daugiau negali savęs atkurti. Tai tiesa. Jis turi pasilikti būtet ten, kur jis yra. Ir jeigu ką galima pavadinti neišmanėliu, tai mulą. Tai tiesa. Na, jūs galite atsisėti ir tiesiog apšaukti jį, ir rékti ant jo tiek, kiek tik norite, jis atkiš tas dideles ausis ir tiesiog žiūrės į jus. Tai...

42 Aš tiek daug tokių esu matęs susirinkimuose. Tu kalbi apie Šventosios Dvasios krikštą; jie atsistoja ir grįžta namo kaip mulas. Tai yra visiškai teisinga. Jie nežino, kas yra jų tėvas; tiesiog stovi ten ir žiūri, ir: „I-a, i-a. [Brolis Branhamas imituoja asilo bliovimo garsą – Red.] Stebuklų dienos yra praėjusios, „I-a. Nėra šitokio dalyko. I-a, I-a“.

Taigi, arklys nėra toks. Jis yra švelnus ir malonus, ateina, uždeda savo galvą tau ant peties ir žvengia; jis švelnus. Bet ne toks yra neišauklėtas mulas. Taigi, jis nežino, kas yra jo tėvelis, kas yra jo mamytė. Jis negali savęs „atkryžminti“; jis negali daugintis. Jis yra tiesiog... Jis yra mišrūnas.

Ir štai kas... štai kokia šiandien yra problema su dauguma taip vadinamų krikščionių: susikryžminę su pasauliu. Akivaizdu, kodėl jūs niekada negalite išlaikyti pusiausvyros: dviveidžiai, niekada negali pasiekti tiesos pažinimo. Žmogus turi pažinti Dievą per naują gimimą ir būti atgimęs ir pripildytas Šventąja Dvasia; stovėti toje jūroje... tuose takuose ten, kur Mozė stovėjo; stovėti Dievo Akivaizdoje ir surengti konferenciją. Tai buvo, kai Dievas pašaukė žmogų. Tikrai.

43 Mozė nuėjo tiesiai į Egiptą ir buvo nebesvarbu koks sunkumas pasitaikys. Viskas, ką galėjo parodyti visi egiptiečiai, ir padaryti, ir pamėgdžioti; tai Mozės nesustabdė. Jis ėjo toliau, nes jis pabuvojo konferencijoje su Dievu. Ten galėjo būti gyvačių dresuotojai ir, o, aš ne... vaikštantieji per ugnį, ir visi kiti iš pasaulio, bet žmogus, kuris yra gavęs Šventąją Dvasią, jis tiksliai žino kur stovi, jeigu jis kada nors yra dalyvavęs konferencijoje ir kalbėjęs su Dievu, buvo atgimęs... Tokie dalykai jo nesukrečia; tikrai ne. Jis žino Kuo jis tiki; jis žino, kas yra jo Tėtis.

Ar tai ne didinga, pažvelgti į grynakraują žirgą? Jūs galite patikrinti jo kilmę, jūs žinote, kas buvo jo tėvas, kas buvo jo senelis, kas buvo jo prosenelis; tiesiog; tiesiog galite tęsti toliau. Jis turi kilmę. Sakau jums, mes turime per daug padrikų krikščionių neturinčių kilmės. Sako: „Praėjusią savaitę aš buvau metodistas, savaitę prieš praėjusią, baptistas, o prieš tai, presbiterijonas, o prieš tai, sekmininkas ir...“. O, tai bent, jie visiškai neturi kilmės.

44 Bet žmogus, kuris atėjo pas Dievą ir stovėjo Dievo Akivaizdoje, ir priėmė Dievo malonę ir Jo išgelbėjimą, buvo atgimdytas iš naujo, ir pripildytas Šventąja Dvasia, jis yra Dievo sūnus. Aleliuja! Visi velniai pragare negali priversti jo tuo suabejoti; jis žino, kur jis yra. Jis žino, Kas yra jo tėvelis. Jis žino iš kur kyla jo jėga; jis žino į Ką jis įtikėjo, jis pažįsta savo Dievą! Tikrai.

Jis žino Jo Žodį; jis išlieka su tuo. Jis tiki Dievu. Jis valgo... Jis valgo vaikų duoną; jis valgo avių maistą. Per daug šiandien yra maitinančių piktžolėmis vietoj avių maisto... numarina jas iki mirties.

Ko mums šiandien reikia, tai kad Šventoji Dvasia vėl maitintų vaikus, pavėsyje, žaliuojančiose ganyklose ir prie ramių vandenių. Tikrai. Dievo ramybė kaip upė tekanti per mūsų sielą, žinodami, jog mes jau perėjome iš mirties į gyvenimą, kad mes esame nauji kūriniai Jėzuje Kristuje.

45 Gerai, jis padarė tiksliai tai, ką Dievas pasakė jam padaryti. Jo kelyje išeinant, jis susidūrė su pasipriešinimu...[Tuščia vieta juostoje – Red.] Teisingai. Jūs susidursite su tuo būtent atlikdami pareigą, liudydami vardan Dievo, darydami tai, kas teisinga. Jūs susidursite... jūs susidursite su netikėta kliūtimi. Ten buvo Raudonoji jūra.

Dabar mes kalbėsime apie kitą konferenciją. Mes papasakosime... pavadinsime šią „Raudonosios jūros konferencija“. Būtent atliekant pareigą, kur Mozė susidūrė su nenumatyta kliūtimi. Ten priešais jį buvo Raudonoji jūra, artėjo faraono armija, kalnai ir dykumos iš visų pusių, nebuvo kelio pabėgimui, taip atrodė.

Taigi, kai mes atliekame pareigą ir susiduriame su kažkuo panašiu, pats laikas sušaukti konferenciją. Aš manau, kad prie šito šį vakarą priėjo sekmininkų bažnyčia. Stengiantis laikytis to, kas teisinga, buvo prieita prie tokios vietos, kur kažkur buvo susidurta su nenumatyta kliūtimi. Pats laikas surengti Raudonosios jūros konferenciją. Mes turime pereiti į kitą krantą; Dievas davė pažadą. Mes turime pereiti į kitą pusę.

46 Ir jie susidūrė su ta Raudonosios jūros konferencija. Ką Mozė padarė? Jis visiškai nepasimetė ir nesusijaudino. Nepasakė: „Na, aš nueisiu ir prisijungsiu prie kitų, arba pereisiu į kitą grupę. Arba aš susitarsiu su faraonu; galbūt aš klydau ir man derėtų surengti paliaubų konferenciją su juo“.

Ne, pone. Jis buvo savo pareigose ir jis tvirtai jose pasiliko. Bet padarė jis štai ką, nuėjo ir išsirinko sau kažkur didelę uolą, kaip aš... aš įsivaizduoju. Ir jis užėjo už tos didelės uolos ir kurį laiką ten pasiliko. Ir pasakė: „Viešpatie Dieve, aš atlieku pareigą; Aš padariau viską, ką Tu man pasakei padaryti. Dabar, aš susidūriau su kažkuo“.

Ar žinote, koks sprendimas buvo priimtas? Aš įsivaizduoju, kad ant kiekvienos uolos būčiau pamatęs sėdinčius angelus, aplink štai taip. Ten buvo Mozė žemai prie... Ten buvo Dievas, stovėjo ten jo klausydamasis.

Pasakė: „Aš tvirtai laikausi savo pareigos, bet štai faraono armija artėja. Ir aš žinau, kad Tu esi kažkur čia, nes Tu švytėjai ten, tame Ugnies Stulpe; todėl Tu esi kažkur čia“. Ir visi angelai šalia susirinko, ir angelai pažvelgė į Dievą, laukdami, ką Jis pasakys. Pasakė vienam iš angelų: „Eik pakalbėk su juo ir pasakyk jam, kad atsistotų. Eik į priekį!“
Amen!

Jūs niekada neišgirsite Dievo sakančio sugrįžti atgal. Niekada negrįžkite; eikite į priekį tol, kol atliekate pareigas. Mes turime... Mes priėmėme išteisinimą ir nežinome, ką reiškia pašventinimas; tai pareigos dalis; eikite į priekį. Jei jūs esate pašventintas, bet niekada negavote Šventosios Dvasios, tai pareigos dalis; eikite į priekį. Jeigu jūs sergate ir jūs negalite pasveikti; jūs jau padarėte viską, ką daktaras pasakė jums padaryti, ir vistiek negalite pasveikti; jūsų pareiga yra eiti toliau. „Eik į priekį; kalbėk tautai ir tada eikite pirmyn“. Tiesiog judėkite į priekį.

Mozė kalbėjo tautai ir pasakė: „Nusiraminkite“. Pakėlė savo lazda ir pradėjo žingsniuoti link Raudonosios jūros. Ji tiesiog prasiskyrė.

Štai ką reiškia konferencija: opozicijos patraukimas. Amen. Tada jūs galite surengti išgydymo tarnavimą; kai išvejate visus Tomus ir visus abejotojus lauk, ir visus tokius ir kitokius, ir visus formaliuosius, visi figlapiai nuplėšiami ir nurengiate juos iki odos, uždengiate juos Krauju; tada jie yra Dievo sūnūs ir dukterys.

47 Kaip aš dažnai sakydavau... Dabar jau kaip pavasario laikas; senoji motina paukštė išskris ir... ir ji pasiruoš sau didelį lizdą, ir jį visą išpuoš, ir pasiruoš mažiesiems paukšteliams. Ir ji galėtų pridėti visą lizdą pilną kiaušinių, bet jeigu ji nepabuvojo su patinu, tie kiaušiniai ten pragulės ir supus. Tie kiaušiniai niekada neišsiperės; jie nevaisingi.

Ir tokie yra dauguma bažnyčios narių: ateina į bažnyčią ir jūs patapšnojate jiems per nugarą; jie gražiai apsirengia, gerai sumoka bažnyčiai ir panašiai, ir beveik pasirūpina pastoriumi. Visados dalyvauja kažkokiuose bendravimuose ar kažkur panašiai, visuose tuose dalykuose... Bet jeigu jie nepabuvojo su Patinu, Jėzumi Kristumi, tai tiesiog kaip lizdas pilnas supuvusių kiaušinių. Jums derėtų jį ištuštinti lauk ir pradėti iš pradžių. Mums reikia Šventosios Dvasios krikšto konferencijoje su Dievu, kad atrastume ryšį su Vyru, Jėzumi Kristumi. Jis yra Bažnyčios Vyras; Jis yra Nuotakos Jaunikis. Atraskite ryšį su Juo ir būkite pripildyti Jo Dvasia, Jaunikio.

48 Taigi Mozė dalyvavo šioje Raudonosios jūros konferencijoje, gavo nurodymus ir išžygiavo pirmyn. Ten buvo kita konferencija, kurią norėjau... Čia turiu jų užsirašęs daugybę, bet dabar skubėdamas noriu pereiti prie vienos.

Ten buvo Getsemanės konferencija vieną kartą, kur Jėzus kaip Žmogus... Jėzus buvo Dievo Sūnus, sutvertas Dievo Sūnus. Dievas nužengė ant Marijos ir sukūrė Kraujo ląstelę joje, iš kurios gimė Sūnus, Kristus Jėzus. Ir Dievas nužengė ir apsigyveno Jame; Jame kūniškai buvo Dievystės pilnatvė.

Pirmame Timotiejaus 3:16 pasakyta: „Ir neginčijamai didelė yra dievotumo paslaptis: Dievas buvo apreikštas kūne, regėtas angelų (ir taip toliau), paimtas aukštyn į dangų“. O, Dievas... Ne pranašas, Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Jis buvo ten, Emanuelis. Šventoji Dvasia pavadino Jį Emanueliu, „Dievas su mumis“. O dabar tai yra Dievas mummyse, ta pati Dvasia. Mes priimame Ją dalimi, saiku; Jis priėmė Ją ne dalimi ar saiku. Jame buvo Dievo pilnatvė. Viską, kuo buvo Dievas, Jis išliejo į Kristų, ir viskas, kuo buvo Kristus, buvo išlieta ant bažnyčios. Amen. „Tą dieną jūs sužinosite, kad Aš esu Tėve, Tėvas Manyje ir Aš

jumyse, o jūs Manyje“. O, tai bent, kai tai ateis tą dieną. Dabar mes toliau dirbame, turime nurodymus... tiesiog judame toliau.

49 Buvo prieita prie Getsemanės. Jis būtų galėjęs būti Karaliumi; Jam niekada nebūtų reikėję numirti. Bet ar Jis tai padarys? Jis pasakė toje konferencijoje, kai kiekvienoje pusėje stovėjo angelai, kad sulauktų koks bus jo sprendimas; kai jie buvo... tie spjaudė Jam į veidą ir ko tik neketino su Juo padaryti, Jis pasakė: „Ne mano valia, bet Tavo tebūna padaryta“. O, jeigu mes galėtume tai padaryti!

Jūs pasakysite: „Na, dabar pažiūrėk, broli Branhamai, jeigu aš gausiu Šventąją Dvasią, tuomet mano mama, mano tėvas, mano bosas, mano...“. O kaip yra su tavo Viešpačiu? Tai viskas. Ką... Ką apie tai pasakys Jis, jeigu jūs Šitai atmesite? „Na, mano bažnyčia...“ Na, ką...? Aš žinau, kad su tuo viskas gali būti gerai, bet kaipgi su jūsų Viešpačiu? Suprantate, jūsų bažnyčia negali jūsų išgelbėti; Tam yra reikalingas Viešpats. Suprantate? Suprantate, jūs turite padaryti tą sprendimą; jūs turite sulaukti to laiko; kiekvienas turi. Kiekvienas sūnus, kuris ateina pas Dievą, privalo būti Dievo išbandytas, pamokytas, baudžiamas, kad pažiūrėti ar jis yra tikras Dievo sūnus. Ten...

Jis stovėjo ten. Jis pasakė: „Ne mano valia, bet Tavo tebūna išpildyta“.

50 Tuomet ten buvo dar kita konferencija; Aš noriu iš karto apie ją pakalbėti. Ir tai buvo Sekminių konferencija. O, broli, kaip mums reikia dar vienos tokios. Tų žmonių skaičius buvo šimtas dvidešimt, iš visų Jo tarnavimo vaisių. Iš visų didelių susirinkimų, kuriuos Jis surengė, dešimčių tūkstančių išgydytų, Jis turėjo šimtą dvidešimt pasiruošusių stovėti šalia Jo, iš visos tautos. Kai jie pamatė viską, kas galėjo būti padaryta, įvairiausių galingus darbus ir visa kita, su Juo pasiliko šimtas dvidešimt.

Ir jie išgirdo Dievą sakantį tai: „Bet jūs gausite jėgą, po šito, ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia. Tada jūs būsite Mano liudytojai Jeruzalėje, Judėjoje ir Samarijoje, ir visame pasaulyje. Jūs turėsite eiti į visą pasaulį ir... ir įkurti bažnyčią, įtvirtinti tikėjimą žmonių tarpe. Štai, Aš visada esu su jumis, net iki pasaulio pabaigos. Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite. Šie ženklai lydės tuos, kurie kiti: Mano Vardu jie išvarinės velnius, kalbės naujomis kalbomis, ims gyvates, gers nuodingus dalykus, dės rankas ant ligonių, jie pasveiks“. O, tai bent! „Bet palūškėkite minutėlę, dar neikite, dar ne laikas. Ten bus surengta konferencija; Aš atsiųsiu jums žodį. Jūs tik nueikite į Jeruzalę ir ten laukite. Įsijunkite savo radiją ir laukite atsakymo“.

51 Kaip jūs ketinate valdyti šitą bažnyčią? Aš sakau šitai padoriai, pagarbiai, su meile ir pagarba kiekvienam vyrui, kiekvienai moteriai kiekvienoje denominacijoje: „Mes einame ten sužinoti, ar mums reikia denominacijų, ar ne. Ar mums reikės tvarkyti jos reikalus daugybės įsitikinimų pagrindu? Ar mums reikės ją tvarkyti tokiu būdu, ar kitokiu būdu? Kaip mes tai padarysime? Na, nueikime ten ir laukime kol konferencija pasibaigs. Jėzus pakilo pas Tėvą; mes sužinosime, kas sugrįš už kelių minučių“.

Todėl jie laukė. „Kaip ilgai jūs ketinate laukti?“

„Kol konferencija pasibaigs“.

„Kiek dienų? Dvi?“

„Ne, tiesiog tol, kol ji pasibaigs: iki...“.

„Iki ko?“.

„Kol konferencija pasibaigs“.

Gerai. Po to, kai konferencija pasibaigė, jie visi buvo ten laukdami, šitie šimtas dvidešimt laukė, kad pamatytų, kas atsitiks, kaip jie turės tvarkyti bažnyčios reikalus, ką jie privalės padaryti. Ar jiems reikės turėti didelį žurnalą ir įtraukti visų vardus? Ar reikės... Ką jie privalės padaryti? Taigi, jie turės turėti to pirmavaisius.

52 Ir jiems ten kartu sėdint, ten atėjo kunigas su eucharistija dėžutėje, pasakė: „Atkiškite savo liežuvius“. Ar tai neskamba kvailai?

Ten atėjo vienas su vandeniu druskinėje ir pasakė: „Mes privalome...“. Jūs žinote. Nieko panašaus...

Arba, ten keliu atėjo protestantų pamokslininkas. Daktaras toks ir toks pasakė: „Paduokite man dešinę draugystės ranką ir mes įrašysime jūsų vardą į knygą“. Ar tai... ar tai neskambėtų kaip sekmininkai? Štai tokiu būdu mes bandome tai padaryti. Kas tai? Nepykite ant manęs. Suprantate? Tai vis dar figlapiai. Visiškai, tai yra figlapiai.

Jie laukė toje konferencijoje, kad pamatytų, kas atsitiks su bažnyčia, ir pasakė: „Ten staiga pasigirdo garsas iš dangaus kaip galingo besiveržiančio vėjo (Atsakymai turėjo ateiti)“; ir tai pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo; pasidalinę liežuviai nužengė ant jų kaip ugnis. Jie visi buvo pripildyti Šventąją Dvasia ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis kaip Dvasia davė jiems prabilti.

53 Ten Jeruzalėje gyveno žydai, pamaldūs žmonės iš kiekvienos tautos po dangumi. Kai šitai plačiai pasigirdo, jie kartu susirinko ir buvo apstulbę; nes jie girdėjo kiekvieną žmogų kalbantį savo kalba iš kur jis buvo gimęs.

Kiti buvo... šaipėsi, tyčiojosi, sakė: „Šitie yra pilni jauno vyno“.

Stebėkite pagrindinį atstovą dabar, po to, kai jis turėjo konferencijos rezultatus. Pasakė: „Jūs Judėjos vyrai ir jūs, kurie gyvenate Jeruzalėje, tebūna jums tai žinoma, ir klausykite mano žodžių, nes šitie nėra prisigėrę, kaip jūs manote, kadangi tėra trečia valanda dienos.

(Smuklės dar neatidarytos. Taip, pone.) Kadangi tėra trečia valanda dienos. Bet tai yra tai, kas buvo pasakyta pranašo Joelio: ‘Ir įvyks paskutinėmis dienomis, – sako Dievas, – aš išliesiu savo Dvasios ant visų kūnų...’“. Štai koku būdu bažnyčia turi būti valdoma.

54 O, jiems vėrė širdis ir jie pasakė Petru ir kitiems vyrams: „Broliai, ką mums daryti?“.

Jis pasakė: „Atgailaukite kiekvienas iš jūsų ir būkite pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes bažnyčios pažadas yra jums ir jūsų vaikams, ir tiems, kurie yra toli, būtent visiems, kiek pašauks Viešpats mūsų Dievas“.

Toks buvo rezultatas Dievo konferencijos su Jo Sūnumi danguje. Štai tokiu būdu Bažnyčioje buvo įvesta tvarka. Aleliujaja! Šventoji Dvasia turėjo valdyti Bažnyčią, ne vyskupai ir arkivyskupai, ir popiežiai, ir tėvai, ir seneliai; bet ją turėjo valdyti Šventoji Dvasia. Štai tokiu būdu tai turi būti; tai yra tai, ką Dievo konferencija... Štai koks buvo jos rezultatas. Štai tokiu būdu tai turėjo būti. Visa kita, kas yra už šito ribų tėra krūva figlapių ir niekam tikę. Išeikite iš jų! Ir po to nusiplėškite tai nuo savęs; nusirenkite prieš Dievą. Turėkite... Ateikite ir būkite sutaikinti.

„Ateikite ir dalyvaukite konferencijoje su Manimi; aptarkime tai. Nors jūsų netikėjimas buvo kaip skaisčiai raudona, aš padarysiu jį baltą kaip sniegas“. Jis jums tai įrodys. Konferencija... Sekminių konferencija.

55 Aš turiu dar vieną konferenciją ir po jos mes ketiname sustoti. Mes čia turime tiek daug, bet aš turiu dar vieną prie kurios aš tiesiog turiu priėti. Tuomet maždaug po keturių ar penkių dienų po Sekminių, Petras ir Jonas tiesiog ėjo į šventyklą vieną dieną pasimelsti. Ten gulėjo senas luošas vyras, kaip ir luošas nuo savo motinos įsčių, apie keturiasdešimties metų amžiaus. Ir jis pabarškė savo mažu puodeliu ir kažko norėjo.

Ir aš galiu įrodyti, kad Petras ir Jonas buvo Sekmininkai pamokslininkai. Jie pasakė: „Sidabro ir aukso aš neturiu“. Teisingai; taip, pone. Jie pasakė: „Sidabro ir aukso aš neturiu. Aš neturiu jokių pinigų; bet ką aš turiu, aš tai duosiu tau“.

Dieve, leisk man tai turėti! Aš nenoriu pinigų; aš noriu to! „Tai, ką aš turiu... Aš turiu tikėjimą Juo. Aš buvau pripildytas Jo Dvasia; Jis gyvena mano širdyje. Jis gyvena manyje lygiai taip pat, kaip Jis gyveno Kristuje, ne taip daug, bet Jis yra... aš esu Jo sūnus. Tai, ką turiu, aš tau duosiu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto Vardu, atsistok ir vaikščiok“. Ak! O, tai bent. Konferencija turėjo būti surengta.

56 Ką jie padarė? Didžioji Sinedriono bažnyčia, didžioji organizacija pasakė: „Mes sustabdysime šitą nesąmonę. Čia nebus jokio Dieviškojo išgydymo; stebuklų dienos yra praėjusios“. Žinoma, jie tuo tikėjo. „Taip galėjo būti praeityje, Mozės dienomis“. Bet Mozė pasakė... Mozės dienoje, tai buvo priskirta tolimai praeičiai; jūs visada nukeliate tai į praeitį arba kažkur į ateitį.

Aš girdėjau kaip kartą kažkas pasakė, kad Dieviškasis išgydymas bus Tūkstantmetyje. Na, tuomet jūs turėsite pašlovintą kūną, todėl kam jums bus reikalingas Dieviškasis išgydymas? Tai yra ve... velnias bandantis nukelti jus į kažkokią tolumą, Tūkstantmetyje jūs kažkuo būsite... jūs dabar pat esate Dievo sūnūs ir dukterys. Amen. Jeigu jūsų žmonių sukurta teologija gali jums patiekti tik nedidelę, mažą, šaltą bulvę ir sako jums palūkėti, taip ir padarykite. Bet aš turiu pilnaverčius Šventosios Dvasios pietus. Kaip... Na, tebūna palaimintas Dievas; tai tiesa.

57 Jie nori pasakyti jums, kad turite atsitraukti štai čia į šalį ir valgyti kažkokias lupenas, ar graužti kažkokius kaulus, ir sako jums, kad vištos yra visiškai išnykusios prieš daug metų. Netikėkite tuo. Dievas turi pilną patiekalų racioną visam žmogui, kuris turi visą tikėjimą Dievo Sūnumi ir tuo tiki, ir laikysis nurodymų.

Iš meniu skaitome: „Kiekvienas norintis, tegul ateina“. Ir „Pažadas yra jums ir jūsų vaikams ir tiems, kurie yra toli; būtent visiems, kuriuos Viešpats mūsų Dievas pašauks“. Aleliuja. (Aš manau, kad dabar pat aš galėčiau tuo daigtu sugroti. Aš tikrai taip manau.) Teisingai, broliai. Ta pati Šventoji Dvasia su tais pačiais ženklais, tais pačiais stebuklais, ta pačia jėga... Taip, pone; Dievo Šventoji Dvasia... O, aš žinau, kad dėl to jūs pasauliui skambate kvailai, bet kodėl jūs rūpinatės pasauliu?

58 Aš prisimenu kaip Dovydas pasielgė: jis buvo toks pripildytas Dievo šlove. Kai jis pamatė tą sugrižtančią skrynią, jis išbėgo ten ir pašokęs iškėlė savo kojas ore ir visur aplink pradėjo šokti.

Ir jo apsišaukėlė žmonelė (kaip denominacija) pažiūrėjo per langą ir ji pasakė: „O, kaip jis mane gėdina“. Todėl tą vakarą, kai Dovydas sugrįžo namo, ji pasakė: „Dovydai, ką tu ten darei (Elgeisi kaip idiotas, kitais žodžiais tariant.), šokai kur papuolė, blaškeisi, kilnojai kojas į orą?“.

Jis pasakė: „Aš šokau ir džiūgavau priešais Viešpatį“.

Dievas pažvelgė žemyn iš dangaus, pasakė: „Dovydai, tu esi žmogus pagal Mano širdį“. Žinoma.

O jo žmona dėl to labai pasipūtė ir kas atsitiko? Ji liko bevaisė visą likusį savo gyvenimą; Dievas ant jos uždėjo prakeikimą. „Prakeiktas yra kiekvienas, kuris palies Dievo pateptąjį. Nelieskite Mano pateptojo“. Tai tiesa. „Nes jums būtų geriau, jei girnų akmuo būtų užkabintas ant jūsų kaklo ir nuskandintas jūros gelmėse, nei įžeisti nors vieną (Tai tiesa.) iš šitų mažutėlių, kurie tiki Manimi. Ir šitie ženklai lydės šituos mažutėlius, kurie tiki Manimi“. Tai daro skirtumą; tai pasako jums, ar jūs pabuvojote konferencijoje, ar ne. Tai tiesa. „Šitie ženklai juos lydės“. O, Jis yra toks geras. Neįmanoma sustoti, ar ne? Užbaikime šią konferenciją.

59 Jie atsivedė juos ten ir pasakė: „Na, atgręžkite juos nugaromis. Mes šiek tiek juos paplieksime“. Jie pasakė: „Leiskite mums šį tą jums dabar pasakyti: Nedrįskite daugiau pamokslauti apie Dieviškąjį išgydymą Jėzaus Vardu“.

Petras pasakė: „Na, yra vienas dalykas“. (Jie paleido juos.) Pasakė: „Jonai, eikime, surenkime konferenciją“.

Jie nuėjo ir surinko likusią dalį, ir susirinko kartu. Vienas kalbėjo: „Na, Viešpats padarė tą ir tą čia“. Kai ta sekmininkų grupė kartu susirinko, liudijimai girdėjosi iš visur, tai, ką padarė Dievas.

Pasakė: „Surenkime konferenciją“.

Taip jie visi susirinko kartu ir jie atsiklaupė. Kaip mums derėtų padaryti šį vakarą. Teisingai. Visi atsiklaupė ir pasakė: „Viešpatie, kodėl pagonyš šėlsta ir žmonės įsivaizduoja tuštybes?“, pasakė: „Tikrai nusiteikę prieš Tavo šventą vaiką, Jėzų...“. Ir pasakė: „O Viešpatie, suteik mums jėgą ir drąsą ištiesti Jo šventas rankas ligonių išgydymui“. Jie surengė konferenciją ir jie laukė jos rezultatų. Ir kaip tik tuo laiku rezultatai atėjo iš dangaus. Ir kai tai įvyko, tą vietą pripildė jėga ir sudrebino pastatą, kuriame jie buvo susirinkę kartu. Ir jie skelbė Dievo Žodį su drąsa ir pamokslavo Dieviškąjį išgydymą tol, kol paskutinis iš jų numirė.

60 Konferencijos... O, jų yra tiek daug. Kritiniai atvejai... Ką jie ketino daryti? Jiems buvo uždrausta įstatymu tai daryti. „Kieno mes klausysime, įstatymo ar Dievo?“. Petras tai tuojau pat pasakė būdamas jų visų tarpe...

Jie pasakė: „Nepamokslaukite daugiau Jėzaus Vardu“.

Jis atsakė: „Kieno aš turėčiau klausyti, jūsų ar Dievo?“. Teisingai.

O jie sakė, kad jis buvo neišprusęs ir nemokytas; jis neturėjo pakankamai išsilavinimo, kad galėtų užrašyti savo vardą, ir vistiek jam buvo palikti Karalystės raktai. Kaip Dievas padaro dalykus... Ar tai ne nuostabu? Taip, pone. Dievas jam davė raktus ir pasakė jam: „Tai, ką

suriši žemėje, Aš surišiu danguje“ . O jis net negalėjo užrašyti savo vardo. Ne, pone. Tai bent žmogus, kuriam paliekami raktai. Bet jis... Bet jie atsižvelgė į jį; jie suprato, kad jis buvo su Jėzumi. Štai ką jie nori žinoti šiandien. Jis pabuvojo vieną kartą konferencijoje su Jėzumi ir jis kažką gavo.

61 Dabar broliai... Leiskite... leiskite man paimti tik dar vieną nedidelę konferenciją, prieš man pabaigiant. Pažiūrėkite, štai artėja kita konferencija. Galbūt jūs nedalyvavote toje Ženevoje; Aš taip pat ne. Galbūt jūs nedalyvavote „Didžiajame ketverte“, ar Paryžiaus, ar bet kuriose kitose iš tų kitų konferencijų. Ir galbūt jūs niekada nesate dalyvavęs jokioje konferencijoje su Dievu čia. Bet leisk man šį tą tau pasakyti mano drauge: Yra viena, kurioje tu turėsi dalyvauti ir tai yra ši – teismas.

Visi joje bus. Jūs dalyvausite toje konferencijoje. Ir ten bus tik vienas dalykas, kurį Dievas pripažins; tai yra Kraujas Jo paties Sūnaus. Ar tu buvai Juo padengtas, drauge? O, jūs dalyvausite joje; Man nesvarbu, kas tu toks esi. Tu stovėsi Dievo Akivaizdoje ir tai nulems tavo amžino paskyrimo vietą, Jo teisme...

„Ir kai Aš pamatysiu Kraują... (Ir nieką kitą, bet kraują.) Kai Aš pamatysiu kraują, Aš praeisiu pro jus“.

62 Kiek čia yra žmonių, kurie niekada nesate dalyvavę Dievo Šventosios Dvasios konferencijoje ir nebuvote Juo pripildyti? Pažiūrėkime į jūsų rankas, kurie niekada nebuvote pripildyti Šventąją Dvasia. Pakelkite savo rankas. Kas iš jūsų visame pastate dar nėra gavę Šventosios Dvasios?

Ar čia yra nusidėjėlis, kuris visiškai nėra dalyvavęs konferencijoje su Dievu? Pakelkite savo rankas ir pasakykite: „Aš niekada nedalyvavau konferencijoje su Dievu. Aš... aš esu nusidėjėlis“. Dabar būkite nuoširdūs; būkite nuoširdūs. „Aš niekada nedalyvavau konferencijoje“.

Leiskite prieš pabaigiant man pasakyti štai ką, aš... aš esu vedamas tai padaryti dabar. Kaip tarnautojas (aš išpažįstu), kad mane visada gąsdino, kai aš pagalvodavau apie mirtį, kas su manimi bus tarp to laiko, kai aš numirsiu ir Viešpaties Jėzaus atėjimo. Kai susitiksiu su savo draugais danguje, jie bus kaip mažos dvaselės. Aš galvojau, kad ši dvasia išeis iš manęs, ir pasakys: „Ten bus...“.

Aš pamatyčiau brolių Sulivaną ir aš pasakyčiau: „Tai turėtų būti brolis Sulivanas, ta maža dvaselė. Aš negalėčiau paspausti jam rankos; ji juk supuvusi kape. Aš... aš negalėčiau pažiūrėti į jį akimis, nes jo akių nebėra, taip pat ir manųjų. (Suprantate?) Aš... aš... aš negalėčiau jo pajusti, nes jis tebūtų tik dvasia“. Tai kėlė man nerimą; Aš... aš norėjau su jais pakalbėti.

63 Kažkurį rytą, maždaug prieš tris sekmdienius, aš gulėjau lovoje. Ir aš prabudau apie septintą valandą; mes išeiname į bažnyčią devynios trisdešimt. Ir aš atsikėliau, ir aš pažvelgiau į žmoną, ir ji dar giliai miegojo. Aš tiesiog pradėjau tai nagrinėti. Aš vis girdėjau kažką sakant: „Veržkis toliau; tiesiog veržkis toliau“. Aš pasakiau: „Na, man jau penkiasdešimt metų. Aš... aš turiu kažką padaryti dėl Viešpaties; Aš dar nieko nesu padaręs. Ir Jis patalpino mane, mano gyvenimą čia, o aš... Ir man... ir visi

žino, kad su manimi kažkas atsitiko: aš buvau dagišius, o Jis padarė iš manęs kvietį. Aš... aš net nežinau kaip tai nutiko“. Aš pasakiau: „Kaip tai galėtų būti?“.

Ir aš pasakiau: „Ką aš galiu padaryti, Viešpatie? Man penkiasdešimt metų ir... ir aš... aš... Mano dienos suskaičiuotos; Ne per daugiausiai man ir liko čia pasilikti“. Aš pasakiau: „Ką aš galėčiau padaryti, kad nuveikčiau kažką dėl Tavęs?“.

Aš vis girdėjau balsą sakantį: „Veržkis toliau“.

64 Taigi, nepamirškite draugai, čia padėta mano Biblija. Jeigu aš esu fanatikas, aš to nežinau. Mano... Jeigu aš esu... aš... aš nieko apie tai nežinau. Aš... aš tikiu, kad mano širdis yra su Dievu ir aš tikiu, kad Jis tai jums įrodė. Aš galiu klysti dėl kai kurių dalykų, bet jeigu taip yra, tai... tai nesąmoningas klydimas. Suprantate? Ir tuomet, kai mes buvome... Aš... aš apie tai galvojau ir aš vis girdėjau kažką sakant: „Veržkis toliau“.

Aš pasakiau: „Kas tai?“ . Aš pasakiau: „Tai turėtų būti mano žmona“. Aš pasakiau: „Ką tu pasakei, brangioji?“ . Ji net nesujudėjo.

Aš ją pajudinau. Aš pasakiau: „Meda?“ .

Ji atsakė: „A...“ . Ji giliai miegojo.

Ir aš pasakiau: „Na, tai nebuvo ji“.

Aš vėl įsiklausiau. Pasakė: „Veržkis toliau“.

65 Taigi, aš pažįstu regėjimus. Tai galėjo būti regėjimas; jeigu tai buvo jis, tokio niekada nebuvau patyręs. Ir aš pasakiau: „Galbūt tai sakau aš“.

Nes vieną kartą važiuodamas į susirinkimą aš buvau labai prislėgtas ir išvargęs, ir aš atsiklaupiau ant grindų pasimelsti, kad našta būtų nuo manęs patraukta. Ir aš išgirdau kažką stovintį prie durelių, tiesiog kažką marmant, kalbant vokiškai ar panašiai. Aš pamaniau: „Na, įdomu, kas tai?“ . Aš kilstelėjęs pažvelgiau, bet nieko nepamačiau . Aš pamaniau: „Na, iš kur tai?“ . Ten buvau aš, pats kalbėjau. Suprantate? Ir aš tiesiog laikiausi ramiai tol, kol tai pasibaigė. Ir tada ta moteris, jūs žinote (Jūs visi apie tai žinote. Spėju, kad aš jums jau pasakojau.) ...kuri buvo išgydyta... Ji gulėjo pakelėje, mirtinai kraujavo. Ir po pusės valandos ji buvo ten visiškai normali ir sveika, Šventoji Dvasia atlieka užtarimus. Ir tuomet...

Ir aš pamaniau, galbūt tai aš sakau: „Veržkis toliau“. Todėl aš savo pirštą prispaudžiau prie lūpų, štai taip.

Ir aš išgirdau sakant: „Veržkis toliau, veržkis toliau“.

Aš paklausiau: „Kas esi Tu, Kuris kalbi su manimi? Kas yra šiame kambaryje?“.

Ir štai tokiu būdu tai ateina, kaip regėjimai čia. Tai yra taip realu, tiesiog balsas, tiesiog taip pat, kaip jūs girdite manąjį, pasakė: „Veržkis toliau“.

Ir aš paklausiau: „Veržtis toliau?“.

Pasakė: „Didis atpildas yra visai priešaky“.

Ir aš pasakiau: „Turi omenyje už uždangos?“.

Pasakė: „Taip“. Pasakė: „Ar tu norėtum pamatyti?“.

Aš pasakiau: „Norėčiau. Tai man padėtų, jeigu aš tik galėčiau pamatyti“.

66 Ir kažkas įvyko; aš pajaučiau kaip aš pats apleidžiu šitą kūną. Taigi, aš niekada nesu patyręs tokio regėjimo. Aš pažvelgiau žemyn, pamačiau save gulintį ten, rankomis atsiremęs į lovos galvūgalio lentą, štai taip. Suprantate? Ir aš pažiūrėjau į save ir pagalvojau: „Aš mirštu“. Ir aš išėjau, ir pirmas dalykas, kurį pastebėjau, aš... aš įėjau į nedidelę vietą, kuri buvo štai tokia. Ir vos tik aš ten patekau, ten susirinko tūkstančiai žmonių ir visi atrodė jauni.

Taigi, aš esu mišrioje auditorijoje. Aš esu jūsų brolis. Ir jūs atkreipkite dėmesį, aš sakau tai Viešpaties Vardu. Kiekvienas iš jūsų susitiks su manimi ten, jeigu būsite teisūs. Bet tos jaunos merginos priėjo prie manęs, apkabino mane savo rankomis ir sušuko: „Mano brangus brolis...“.

67 Dabar pažvelkite, aš... Kai aš buvau nusidėjėlis, aš niekada nesiblaščiau. Aš nebuvo ūmus, kad lakstyčiau su moterimis. Ir man nesvarbu kaip šventai vyras stengiasi gyventi, ir kaip dievobaimingai jis gyvena, jeigu moteris rankomis apkabina vyrą, tame yra žmogiški pojūčiai. Taigi, jūs taip pat galite... Man nesvarbu, jūs galite vadinti save pašventintu (ir aš taip pat tikiu pašventinimu), bet jūs vistiek esate žmogus. Būtent taip. Ir tame yra pojūčiai. Aš nesakau jums, kad jūs neteisingai elgiatės, tikrai ne. Dievo jėga jus saugo ir jūs einate toliau. Bet toje vietoje tų žmogiškų pojūčių ten nebuvo.

Ir ten atėjo žmonės tiesiog apkabindami rankomis, sakantys: „Mano brangus broli“.

Visų tų moterų plaukai buvo ilgi, balti drabužiai, basos. Jos buvo jaunos, maždaug... Atrodė, kad buvo apie aštuoniolikos metų amžiaus, dvidešimties. Aš...

Jos sučiupdavo mane ir apsikabindavo mane rankomis, ir pasakydavo: „O, mūsų brangus broli,“ – ir tiesiog apkabindavo mane štai taip, ir nueidavo. Ir kažkas kitas...

Aš mačiau kaip priėjo mano pirmoji žmona. Taigi, ji mirė būdama maždaug dvidešimt dviejų; ji nebuvo pasikeitusi. Ji priartėjo bėgdama. Aš pasakiau: „Tikrai, ji mane pavadins vyru“.

Ir ji priėjo, ir ji pradėjo šypsotis, apkabino mane rankomis. Ji pasakė: „Mano brangusis broli“.

Ir po to ji apkabino kažkurią moterį, kuri prieš tai mane buvo apkabinusi, kažkokią merginą.

68 Ir ten pasirodė vyrai, atrodė, kad jie buvo... jų plaukai buvo tokie kaip tankūs, iki pečių. Ir jie buvo gražiausiai atrodantys žmonės, kuriuos aš apskritai esu matęs: akys žibančios, perlų baltumo dantys. Jie apkabindavo mane savo rankomis ir sakydavo: „O, mūsų brangusis broli“.

Ir vienas iš jų šūktelėjo kitam, pasakė: „Aš manau, kad jis atvyko. Jis pagaliau atvyko“.

O aš pagalvojau: „Ar aš numiriau ir šitai yra... Aš atėjau į šlovę? Ar tai yra tai?“. Ir aš pagalvojau: „To negalėtų būti“.

Ir aš pažiūrėjau, ir tas balsas, kuris kalbėjo man mano kambaryje apačioje, aš išgirdau jį dar kartą. Aš atsigrėžiau, ir aš pamačiau save gulintį ten ant lovos. Su manimi niekada nieko panašaus nebuvo įvykę. Tai su manimi kažką padarė; Aš daugiau negaliu būti toks, koks anksčiau. Todėl tuomet, tai...

Aš... aš pažvelgiau ir aš pamaniau: „Kas tai?“. Aš pamaniau: „Na, visi tie žmonės atrodo jauni“ . Ir aš apsižiūrėjau, aš taip pat buvau jaunas. Aš... aš vėl pavirtau į jauną vyrą. Aš pasakiau: „Na, tai yra keista“. Ir aš pažiūrėjau ir...

Aš negaliu to paaiškinti. Jokie žodžiai neateina į mintį. Jeigu aš pasakyčiau „nuostabu“, arba... arba... arba „aukščiausia“, ar... ar... „tobula“, tai nei kiek to neatspindėtų. Jie... jie... Ten... ten nebuvo rytojaus; ten nebuvo vakarykštės dienos. Jie... jie... jie buvo amžinybėje. Ir jie niekada nepavargdavo; jiems niekada nereikėjo valgyti. Bet vistiek jie turėjo jausmus: aš galėjau juos jausti; jie galėjo kalbėti; jie žiūrėjo į mane. Jie turėjo jausmus.

Ir aš pasakiau: „Aš... aš nesuprantu šito“.

Ir tas balsas pasakė: „Tai yra tobula meilė“. Pasakė: „Ar tai nėra tai, kuo tu sakei yra Šventoji Dvasia?“.

Aš atsakiau: „Taip“.

„Ir tai yra tobula meilė“.

69 Ir maždaug tuo metu didelis vyrų būrys pakėlė mane ir nunešė į vietą, ir pasodino mane gan aukštai, kaip... ant pakylos ar panašiai. Ir ten buvo žmonės. Aš galėjau matyti jų dešimtis tūkstančių ateinančius iš visur, kiekvienas buvo jaunas, gražus, bėgo manęs apkabinti.

Aš pasakiau: „Na, aš to nesuprantu“.

Ir būtent tada pribėgo graži, jauna moteris. Ir ji pasakė: „O, mano brangus broli“. Ji pasakė: „Mes taip džiaugiamės tave matydami. Sveikiname“. Ir ji nuėjo.

O aš pasakiau: „Šlovė Viešpačiui, sese“. Aš apsidairiau aplink.

Ir tada aš pagalvojau: „Kas tai? Kas vyksta? Kas nutiko?“.

Kaip tik tada balsas pasakė: „Biblijoje, kur yra pasakyta, kad Jokūbas buvo surinktas su savo žmonėmis ir kitais; šitai yra panašu į tai, kai tu susirinsi su savo... kur tu susirinsi su savo žmonėmis“.

Aš paklausiau: „Ar visi jie Branhamai?“. Aš pasakiau: „Aš... aš niekada nemaniau, kad jų buvo tiek daug“.

Jis atsakė: „Jie nėra Branhamai“. Pasakė: „Jie yra tie, kuriuos tu atvertei; jie yra tavo atverstieji“. Pasakė: „Ta moteris, kuria tu sužavėtas, – pasakė, – ar žinai, kiek jai buvo metų, kai tu atvedei ją pas Kristų?“.

Aš pasakiau: „Neturiu nė menkiausio supratimo“.

Pasakė: „Virš devyniasdešimties“. Pasakė: „Supranti, ji yra amžinai jauna“.

Ir ji pažiūrėjo į mane. Ji pasakė: „Broli Branhamai, vieną dieną Jėzus ateis, ir tada mes sugrįšime į žemę“. Ir pasakė: „Tada mes gausime savo pašlovintą kūną; tada mes kartu gyvensime amžinai“.

Aš pasakiau: „Na, aš... Na, kodėl... kodėl... kodėl jūs mane čia pastatėte?“.

O jie atsakė: „Tu buvai lyderis; tu vedei mus“.

Aš pasakiau: „O, leiskite man pamatyti Jėzų, jeigu aš jau perėjau anapus. Aš noriu Jį pamatyti“.

O tas balsas atsakė: „Tu negali Jo dabar pamatyti“. Pasakė: Jis ateis, bet pirma Jis ateis pas tave“. Ir pasakė: „Teis tave pagal Evangeliją, kurią tu pamokslavai...“.

Ir aš paklausiau: „Evangeliją, kurią aš pamokslavau?“.

„Taip“.

Ir aš pasakiau: „Ar Šventasis Paulius turės stovėti priekyje savo atverstųjų?“.

Pasakė: „Neabejotinai, jis taip pat turės“.

Aš pasakiau: „Aš niekada nenukrypau nei vienu žodžiu; aš laikiausi tiksliai taip, kaip Biblija tai pasakė. Man nerūpi, ką kas nors kitas pasakė ar ko nepasakė; Aš pasilikau su tuo štai taip. Todėl, jeigu Pauliaus grupė yra išgelbėta, manoji taip pat“.

Ir didžiulis šauksmas, atrodė kaip iš tūkstančių tūkstančių, pasigirdo: „Mes tai žinome“.

Aš pasakiau: „Šlovė Dievui, aš niekada taip nesidžiaugiau, kad laikiausi ištikimas Žodžiui“. Suprantate? „Aš niekada nebuvo toks laimingas“.

70 Ir kaip tik tada aš pažvelgiau... Prieš daug metų aš turėjau seną medžioklinį šunį; jo vardas buvo Fricas. Ir jis buvo pusiau Erdeilio terjeras, pusiau niūfaundlendas; jis buvo

geras, didelis šuo. Ir jis anskčiau eidavo su manimi visur, kai aš vykdavau į medžioklę, ir tai buvo geriausias senas dalykas, kurį man teko turėti. Jis gulėjo su manimi ir jis atnešdavo man mokyklinius rūbus, po medžioklės, sterbinių žiurkių ir skunkų vyjimo į medį, ir kitų kailinių žvėrelių. Ir taip, jis tiesiog atnešdavo man mokyklinius rūbus. O aš jį galėjau bet kur palikti, jis surasdavo kelią namo.

Ir vieną dieną, kai mes persikėlėme į miestą, policininkasėjo pro šalį ir lauke numetė nuodų, skirtų šunims ir taip jį užmušė. Kai aš grįžau namo ir palaidojau... Man buvo maždaug šešiolika, septyniolika metų. Ir aš prispaudžiau paskutinį žemės žiupsnį ten. Aš pasakiau: „Fricai, aš... aš... aš už tai nužudysiu tą vyrą“.

Sugrįžau namo ir pasiėmiau savo šautuvą, ir nuėjau link policijos punkto, kad jį surasčiau. Ir kai aš išėjau ant kelio, nedidelis, senas Fordas privažiavo man iš nugaros; tai buvo mano tėvas.

Jis pastvėrė tą šautuvą iš mano rankos; jis buvo žemo ūgio vyras, pliaukštelėjo man per galvą ir pasakė: „Sėsk į automobilį“.

Ir aš sugrįžau, ir pasakiau: „Fricai...“. Sugrįžau prie jo kapo, aš pasakiau: „Fricai, štai ką aš... Jeigu tėtė man neleis to padaryti tokiu būdu, aš surasiu jį vieną dieną einantį gatve, ir automobiliu įsirešiu į jį. Aš pažadu, už tave bus atsilyginta jam (Suprantate?), dėl to, kad tave užmušė“. Ir aš turėjau tai omenyje.

Ir po to maždaug po metų, aš buvau išgelbėtas. Ir aš atvedžiau šitą vyrą pas Dievą, ir palaidojau jį po to, kai jis buvo išgelbėtas: Ponas Šortas, policijos...

71 Mano senojo šuns nebebuvo. Aš visada galvojau, po to, kai buvau išgelbėtas, aš galvojau: „Įdomu, kai aš ten pateksiu, ar pamatysiu senąjį Fricą“. Ir kol aš ten sedėjau, aš pamačiau iš už kalvos ateinantį, ir ten prie manęs atėjo senasis Fricas. Ir jis tiesiog laižė savo liežuvium, žinote, ir štai taip šnopavo, žiūrėdamas į mane. Ir aš pamačiau jam iš paskos, ir štai ten atėjo senasis Princas, mano žirgas, jojimo žirgas. Ir jis pribėgo prie manęs, ir jis prisiglaudė prie manęs kaklu.

Ir aš pasakiau: „O Dieve, kas tai?“.

Būtent tada balsas prabilo ir pasakė: „Visus, kuriuos tu esi mylėjęs, ir visus, kurie tave mylėjo, Dievas davė tau. Mes visi čia esame kartu“. O, tai bent, mano širdis it ištirpo manyje. „Visi, kuriuos tu esi mylėjęs, ir visi, kurie tave mylėjo, yra čia surinkti su tavimi, kad susitiktų su Dievu“.

Ir aš pasakiau: „O, tebūna šlovė Dievui!“.

Ir maždaug tuo metu aš pajutau save judant. Aš pasakiau: „Man juk nereikia sugrįžti ar ne?“. Ir aš vis... Ir vos už minutės aš sugrįžau ten, vėl į lovą.

72 Drauge, mirtis žmogaus nepakeičia; tai tik pakeičia tavo gyvenamąją vietą. Aš turiu žmoną, labai mielą žmoną, sėdinčią štai ten. Aš turiu tris mažus vaikus, d... dvi mažas mergaites ir mažą berniuką, ir Bilį Polį. Aš noriu gyventi dėl jų. Bet mano pirmasis tikslas yra gyventi dėl Kristaus, dėl mano tarnavimo.

Antra, aš norėčiau nugyventi pakankamai ilgai, kad galėčiau pamatyti mano mažąjį Juozapą, ten sėdintį, kaip jis tampa tarnautoju; priimantį dvasią, kurią aš jam paliksiu. Tegul mano

dvasia nužengs ant jo. Kai aš pašvenčiau jį Dievui, stovėdamas ten, jo motinos rankose... Aš nežinau, ten buvo dešimt ar penkiolika kūdikių.

Kai aš jį paėmiau, Dvasia mane pagavo ir pasakė: „Juozapai, mano sūnau, tu esi pranašas“. Dieve, tegul mano dvasia nužengs ant mano sūnaus dvigubu saiku.

73 Kai aš prieisiu kelio galą ir negalėsiu eiti toliau, aš noriu perduoti šitą Bibliją Juozapui, ir pasakyti: „Brangusis, ne... nedaryk kompromiso nė su vienu žodžiu. Lik ištikimas Dievui; jeigu reikės atsisakyti visko, tu lik ištikimas Dievui“.

Kai aš galėsiu pamatyti jus tai darančius ir pamatyti Juozapą paimantį mano Bibliją ir atsistojantį prie sakyklos kaip pateptą Dievo tarną, tuomet viskas baigta; viskas, ką aš galiu dėl Dievo padaryti. Tai bus džiaugsminga diena, kai žinosiu, jog šitas senas, raukšlėtas, susidėvėjęs korpusas galės būti pakeistas. Šiame sename pastate yra protėkiai, gyvybė iš jo sunkiasi lauk, ten yra geresni namai iš karto anapus upės.

74 Paklausykite, draugai. Kur tai bebūtų, tarp mūsų ir tos vietos tėra tik vieno kvapsnio atstumas. Iš visos savo širdies, tai pirmas kartas, kai aš apskritai tai papasakojau už mano bažnyčios ribų. Iš visos savo širdies, iš Dievo malonės, viskuo, ką galiu padaryti, aš pažadu Dievui, kad trauksiu kiekvieną sielą, jeigu reikės tai padaryti, ir pritrauksiu ir visa kita, kad ateitų pas Jėzų Kristų. Nes koks tai buvo metas, kai tie žmonės... Tos moterys su ryškiomis akimis ir ten stovėję vyrai mane apsikabinę, šaukė: „Mano brangusis broli“. Ir aš žinau, kad mano tarnavimas buvo priežastis dėl kurios jie ten buvo. Dieve, padėk man visada laimėti sielas Kristui, tokia mano malda. Pasimelskime.

75 Dangiškasis Tėve, mes esame aukščiausiam šio susirinkimo taške, mes esame čia konferencijoje su mūsų broliais, su brangiais broliais, Viešpatie, kurie tiki šia Evangelija. Šitie pilnos Evangelijos pamokslininkai, kurie stovėjo gatvėje, dauguma iš jų čia, kai aš tebuvo berniukas nusidėjęs, pamokslavo šį tą patį Žodį, ir po to krikštą Šventąją Dvasia. Daug žilagalvių motinų yra čia, kurios trynė grūdus ir... ir stengėsi paruošti duonos savo vaikams, ir aprūpino juos prie stalo, kad jie bandytų nešti toliau Evangeliją. Ir čia jos sėdi šį vakarą, senos ir žilagalvės, dauguma iš jų palūžusios ir sulinkusiais pečiais. Aš paspaudžiau jų rankas čia, šioje vietoje, ir aš žinau, kad jos yra čia.

O Dieve, leisk jiems suprasti, jog tik už vieno kvapsnio, kai paliekame šią vietą, jie pavirs vėl jaunais vyrais ir moterimis, kad gyventų amžinai žemėje, kurioje niekada nebus žilo plauko, ar raukšlės, kur niekada nebus ligos ar širdies skausmo. O, nes ta šlovinga vieta, kur ji bebuvo, Viešpatie, kurioje aš buvau tą vakarą... ar tą rytą. Aš meldžiu, Dieve, kad kiekvienas žmogus čia... Išgirk mane, o Dieve, jei esu suradęs malonę Tavo akyse, tegul į mano malda bus atsakyta. Tegul kiekvienas šioje vietoje esantis žmogus, tegul aš juos sutiksiu, kiekvieną, ten, toje šlovingoje vietoje, kur tai bebuvo, ar kas tai bebuvo, Viešpatie. Leisk man juos sutikti toje vietoje. Aš myliu juos, o jie myli mane. Ir Tu man pasakei: „Visi, kuriuos tu esi mylėjęs ir visi, kurie tave mylėjo, susirinko čia, kad būtų su tavimi“.

76 O Dieve, suteik, kad ta minia išaugtų iki milijonų. Suteik tai, Tėve. Turėk mums gailėstingumo. Neleisk man niekada, visame mano gyvenime, Viešpatie, niekada neleisk man daryti kompromiso nei su vienu žodžiu iš šitos Biblijos. Nes aš žinau, pirma teisiamas būsiu aš ir jų amžina paskyrimo vieta tuo remiasi. Padėk, Viešpatie. Padėk man būti doram ir

nuoširdžiam, ir... ir sakyti žmonėms, kad jie privalo būti pripildyti Šventąją Dvasia; suteik tai, Viešpatie. Jie privalo būti atgimę iš naujo. Suteik tai.

Padėk mums; atleisk mums mūsų nuodėmes. Dieve, šį vakarą čia yra vyrai ir moterys, kurie pakėlė savo rankas: Jie neturėjo Šventosios Dvasios. Suteik, Viešpatie, kad tai įvyktų šį vakarą; tai bus šis metas, kuriame dvasia juos taip užvaldys, tokia didelio noro ir troškimo dvasia. „Palaiminti esate jūs, kai jūs alkstate ir trokštate teismo; nes tokie bus pripildyti“. Tu taip pasakei, Viešpatie. Tu tai pažadėjai; Aš cituoju Tau Tavo Žodį, Viešpatie. Jeigu jie yra alkani ir ištroškę, Tu pažadėjai, kad Tu pripildysi juos, ir aš tikiu, kad kiekvienas žodis, kurį Tu pasakei yra tiesa. Viešpatie, leisk jiems šį vakarą būti pripildytiems. Suteik tai, Viešpatie.

77 Jeigu čia būtų nusidėjėlių, ir kurie bandė apgauti savo sąžinę prieš kurį laiką (jo ar jos sąžinę), žinok, kad jie yra nusidėjėliai, ir jie nebuvo pakėlę savo rankos, Dieve, sugėdink juos. Pašauk juos išeiti iš už krūmo; pridenk juos oda... Viešpaties Jėzaus, Jo dangalu, Dvasia. Jis buvo apvilktas ir... ir iš vidaus Jame gyveno Šventoji Dvasia. Tegul tai šį vakarą nužengs ant jų, Viešpatie; įtikink juos. Tegul jie išeis ir surengs konferenciją su Tavimi ir bus sutaikinti su Dievu per Jėzaus Kristaus Kraują. Suteik tai, Viešpatie, aš meldžiu Jėzaus Vardu.

78 Ir kol mūsų galvos palenktos, ar yra nusidėjėlių... ar čia yra nusidėjėlių, kurie norėtų ateiti čia minutėlei. Galbūt tai jums nepadės, bet aš noriu tuo įsitikinti. Aš pasakiau jums nuoširdžią tiesą, todėl padėkite man. Dievas tai žino. Aš noriu įsitikinti, kad šioje vietoje neliks nei vieno nusidėjėlio. Leiskite man pasakyti štai ką: TAIP SAKO ŠVENTOJI DVASIA: „Jeigu žmogus neatgims iš naujo, jis negali į Karalystę“. Ir jeigu jūs esate čia šį vakarą, ir... TAIP SAKO DIEVO DVASIA, kuri yra manyje, aš sakau jums tiesą; aš nemeluoju. Dalykas, kuris būtent tai įrodo, yra tos pranašiškos Dvasios sugrįžimas, kuri atskiria mintis, pasako jums ką jūs esate padarę, ką jūs padarysite, kas su jumis atsitiks, kiekvieną keblią padėtį, kiekvieną kartą tobulai metų metus. Tai yra įrodyta, kad aš jums pasakiau tiesą, kad šitai...

79 Kam ateidavo Viešpaties Žodis? Pranašui. Jis turėjo Viešpaties Žodį. Nekreipkite dėmesio į kažkokį „figlapių“ supratimą. Ateikite ir tikėkite; ateikite ir priimkite. Ir Jėzus Kristus, Kuris yra mano Teisėjas, žino, kad aš jums papasakojau, kad aš patekau į kažkokią vietą, kuri buvo šlovinga, kurioje seni tapo jauni, kur jie gyveno amžinai ir niekada nemirė, ir turėjo pažadą sugrįžti į žemę, kad gautų pašlovintą kūną. Dievas žino, kad tai yra tiesa. Aš kviečiu tave, mano drauge nusidėjėli. Prašau, leiskite man jus maldauti; leiskite man jus įtikinti. Jeigu mano atsiklaupimas ant kelių kiek nors padėtų, jeigu raudojimas, jeigu įtikinėjimas padėtų, leiskite man jus įtikinti. Neišeikite jokių kitu keliu, bet dabar ateikite pas Jėzų, seni ir jauni. Ir būkite sutaisyti su Dievu. Aš stoviu čia kaip Evangelijos tarnautojas, pasiruošęs paimti jus už rankos ir pasimelsti už jus. Ar tu dabar ateisi čia pas mane, ir mes pasimelsime, drauge nusidėjėli? Kas tu bebūtum, jaunas ar senas, aš laikiu tavęs. Ar ateitumėte dabar, kol dar yra laiko malonei ir yra laikas, kai Dievas jus kviečia?

80 Telaimina jus Dievas, aš matau du, vyras ir moteris ateina į priekį, leidžiasi čia. Broli Juozapai, jeigu tu trumpam galėtum pasitraukti ten ir leisti broliui praeiti tiesiai per čia, ir

sesei. Ar yra dar nusidėjėlių, leiskite man jus įtikinti. Ar ateitumėte, kad būtumėte sutaisyti su Dievu? Štai ateina mažas berniukas ir maža mergaitė.

Aš sakau tiesą Kristuje; aš nemeluoju. Nėra jokio žmogaus, kuris galėtų paimti mokymą, kurį aš pamokslauju ir įrodyti, kad jis yra klaidingas. Nėra nei vieno galinčio tai padaryti. Man niekada neteko matyti nei vieno galėjusio tai padaryti; tai yra Evangelijos tiesa. Dvasios atskyrimai yra tobuli; joks žmogus negali pasakyti, kad tai kada nors nebuvo tobula. Ir aš jums dabar pasakysiu... Ten yra tobula vieta, tobulas dangus, tobulas Dievas, tobulas Gelbėtojas, tobulas Kraujas, tobulas atpirkimas, tobula, jums skirta būtis.

81 Taigi, jeigu jūs esate bažnyčios narys ir neseniai atlikote išpažinimą, šį vakarą nusipurtykite tuos figlapius nuo savęs. Atsistokite štai čia priešais šią auditoriją ir stovėkite čia, kad aš galėčiau su jumis pasimelsti. Ar ateisite? Tik pažiūrėkite į žmones, kurie štai čia dabar renkasi.

Štai ką pasakė Jėzus: „Kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, tą ir Aš išpažinsiu akivaizdoje savo Tėvo ir šventų angelų“.

Jie susirinko čia, kad stovėtų... Čia yra žmogus, kuris netgi su ramentais bando užlipti laiptais. Tai turėtų sugėdinti kai kuriuos iš jūsų, kurie galite vaikščioti, ateiti be ramentų. Tegul jis nusileis be ramentų, tokia mano malda.

Ateikite, dalis jūsų gali ateiti iš šitos pusės. Ateikite štai čia, užlipkite iš šitos pusės ir ateikite čia. Ar ateisite? Aš jūsų laikiu. Telaimina jus Dievas, mano broli. Ateikite štai čia. Ar yra daugiau nusidėjėlių... Tiesiog atsistokite ir ateikite. Leiskite man jus įtikinti Kristaus Vardu.

82 Čia atėjo pagyvenusi pora, laikydamiesi vienas kito rankos. Kaip miela tai žinoti, kad netgi tokio amžiaus jie dabar ateina, kad būtų sutaisyti su Dievu. Paklauskite, pažiūrėkite į mane! Jeigu ši pora čia, kuri ateina tikrame nuoširdume, aš sakau tai Viešpaties Jėzaus Vardu: Jeigu jie ateina tikrame nuoširdume, aš sutiksiu juos kitame krašte, kai jie vėl bus jauna pora ir paspausiu jiems ranką.

O, jūs praleidžiate tai; tai yra taip paprasta. Dievas nepadarė to sudėtingai, daug taisyklių, kurias turėtumėte išmokti. Ar žinote, ką mes bandome padaryti?

Kažkas paklausia: „Ką... aš privalau padaryti, kad būčiau išgelbėtas?“.

Jūs atsakote: „Tu turi nustoti rūkyti; tu turi nustoti gerti“. Mes sakome jiems, ką jie turi nustoti daryti.

Paulius pasakė jam, ką jis turėjo padaryti: „Tikėk Viešpačiu Jėzumi Kristumi“. Tai viskas. Ne ką jūs turite nustoti daryti; ką jūs turite daryti, kad būtumėte išgelbėti. Pirma patikėkite; šie kiti dalykai patys pasirūpins savimi. Iš pradžių patikėkite.

83 Ar ateisi, nusidėjėli? Aš dar akimirką palauksiu. Nes prieš man atsikeliant iš tos lovos, aš pajudinau savo žmoną. Ji dabar pat čia sėdi; ji vis dar miegojo ir aš ją pajudinau.

Aš pasakiau: „Brangioji?“.

Ji pasakė: „Ką?“.

Aš pasakiau: „Kažkas atsitiko“. ir aš papasakoju jai.

Aš atsisėdau ant lovos. Ten yra Jėzaus paveikslas iškart virš mano lovos. Iš štai šitos pusės yra besimeldžiančiojo rankos, kurios buvo išraižytos man Vokietijoje, suvenyrai. Iš kitos pusės yra nedidelė, sena trobelė, kurioje aš anksčiau gyvenau; kažkoks vokiečių menininkas nutapė ant drobės. Iš karto toliau kitoje pusėje yra stovinčio Viešpaties Angelo paveikslas... Jūs turite Jo paveikslą, dauguma iš jūsų.

Aš pažiūrėjau aukštyn. Aš pasakiau: „Dievo akivaizdoje, Kristaus akivaizdoje, dangiškosios kariaunos akivaizdoje, aš pažadu tau, Dieve, kad aš įtikinėsiu ir... ir netgi versiu žmones ateiti. Netgi, jei dėl to jie ant manęs šiek tiek supyks...“.

84 Kaip ta devyniasdešimtmetė moteris, stovėjo ten jaunos moters grožyje, žiūrėjo į mane, pasakė: „O, mano brangusis broli“.

Ir tas, kuris su manimi kalbėjo, pasakė: „Priežastis dėl kurios ji tai sakė... jai buvo virš devyniasdešimties, kai tu atvedei ją pas Jėzų. Dabar ji niekada daugiau negalės pasenti ar numirti“. Akivaizdu, kodėl ji buvo dėkinga.

Ar ateitumėte? Ar yra dar kitų? Ar yra dar kitas, kuris atsistos? Aš tiesiog kažkodėl jaučiuosi kaip sukaustytas, kad aš... aš... aš nepadarau geriausiai, kaip galiu. Ateikite, leiskite man jus įtikinti; leiskite jus pakviesti ateiti. Ar yra dar kitų? Ar yra dar kitų, kas nors tiesiog atsistokite ir pasakykite: „Taip, broli pamokslininke, aš noriu ateiti. Aš tikiu, kad kiekvienas žodis, kurį pasakei yra tiesa. Aš ateinu, kad būčiau sutaikytas su Dievu“.

85 Visi jūs, mano brangūs draugai, nuo štai šio mažo berniuko iki pat šio vidutinio amžiaus vyro, aš nuoširdžiai pažadu jums, aš pasakiau jums tiesą. Teištinka mane Dievas, jeigu aš nepasakiau jums tiesos. Suprantate? Tai tiesa. Aš buvau su jumis nuoširdus. Aš susitiksiu su jumis dar kartą, jeigu jūs iš tiesų esate nuoširdūs. Aš susitiksiu su jumis dar kartą tame krašte, kuriame jūs visi būsite jauni, kur mirties daugiau nėra. Aš kalbu Viešpaties Jėzaus Vardu; aš nemeluojau. Tai yra tiesa.

Dabar jūs atėjote... kažkas jus paskatino. Kažkas pasakė: „Ateik“. Aš viliausi, kad Dievas tave padarys pamokslininku, sūnau (aš viliausi), kuris neš Evangeliją, po to, kai galbūt vieną dieną tu ateisi prie brolio Branhamo kapo ir pasakysi: „Taip, vieną vakarą jis man pasakė Čatakavoje, Ohajuje“. Tegul Jis tai suteiks, jums, maži berniukai, mažos mergaitės.

86 Kas iš jūsų čia dar nesate priėmę Šventosios Dvasios? Ar norėtumėte ateiti ir atsistoti čia, kol mes pasimelsime? Tiesiog ateikite maldos žodžiui.

Nepamirškite: „Jeigu žmogus neatgims iš naujo, jis negali įeiti į Karalystę. Pažadas yra skirtas jums ir jūsų vaikams...“.

Aš nemanau, kad čia štai čia mes turime jiems vietos, broli Sulivaniai. Aš noriu, kad jie tiesiog... užpildytų eilę ten. Tik akimirka, aš noriu pasimelsti. Aš... aš... aš noriu, kad tai būtų padaryta teisingai; aš noriu, kad tai būtų deramai padaryta. Tu tai gerai padarei, aš žinau, broli Sulivaniai. Tu nebūtum prie to prileidęs nei vieno, bet tik tokius, kurie šioje patalpoje tikrai galės duoti nurodymus. Tai gerai. Visu tuo pasirūpino dievobaimingi vyrai.

87 Dabar mes jūsų nesmerkiame. Mes nesmerkiame jūsų religijos, pasakydami: presbiterijonai ar metodistai, ar baptistai. Tai gerai; Telaimina Dievas presbiterijonus, metodistus ir baptistus. Tačiau jūs norite būti presbiterijonas, metodistas ir baptistas, ir turėti Šventąją Dvasią. Štai ko jūs norite. Suprantate? Kas jūs bebūtumėte, jūs norite būti Kristumi. Jūs pasilikite... pasilikite savo bažnyčioje; tai yra gerai. Toje bažnyčioje jūs būsite šviesa, kad vestumėte kitus.

Ir leiskite man jums pasakyti, draugai, jūs nežinote, ką reiškia laimė (nepamirškite) tol, kol jūs neperžiangiate anapus ir iš tiesų nepamatote, kas tai yra. Pažvelkite, ar aš galėčiau tai padaryti kaip Kristus tarnas? Aš dedu šitą Bibliją prie savo širdies ir sakau: aš... negalėtu įeiti... Jeigu tai buvo vienas... pirmasis dangus, kurį pamatyti aš turėjau privilegiją, ir Paulius buvo pakeltas į trečiąjį dangų, ką jis pamatė?

88 Akivaizdu kodėl jis pasakė: „Akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo tai, ką Dievas paruošė tiems, kurie jį myli“.

Jūs tuomet pasakysite: „Broli Branhamai, Paulius pasakė, kad mes privalome tikėti Viešpačiu Jėzumi Kristumi“.

Tai yra tiesa. Bet Paulius taip pat pasakė: „Ar jūs gavote Šventąją Dvasią tada, kai įtikėjote? Ar jūs gavote Šventąją Dvasią tada, kai įtikėjote?“

Štai koks yra kitas klausimas. Dabar jūs norite gauti Šventąją Dvasią, ar ne? Šitie žmonės nori būti išgelbėti; jūs norite gauti Šventąją Dvasią. Taigi, ar tai yra visi iš norinčių ateiti? Ar pastate tai yra visi, ar aplink pastatą, kurie dar neturite Šventosios Dvasios? Gerai.

89 Taigi, jeigu Dievas laikosi Savo pažado... Aš galiu tai įrodyti šią minutę. Šventoji Dvasia gali čia atsistoti ir pašaukti žmonių grupę iš šios auditorijos, ir kalbėti jiems. Tai yra tik dovana. Jūs tiesiog turite... Tiesiog paveskite savo Dievui ir laukite to. Ir tai pradės kalbėti. Visi jūs... Kas iš jūs matėte, kaip tai buvo padaryta? Žinoma matėte, vakarą po vakaro. Aš sakau tiesą.

Taigi, jeigu jūs esate nuoširdūs ir tikite tuo visa savo širdimi, jūs gausite Šventąją Dvasią. Jūs gausite Ją. Dabar visiškai nekreipkite dėmesio, jei šalia jūsų kažkas yra; galbūt jis kažką daro, dar kas nors... Nežiūrėkite į juos; jūs žiūrėkite į auką. Jūs ateinate surengti konferenciją. Jūs aptarsite tai su Dievu dabar pat, surengsite konferenciją. „Viešpatie, kažkas man pasakė, kad man reikia Šventosios Dvasios. Štai aš esu čia, kad Ją priimčiau. Atverk langus, Viešpatie. Aš esu Jai pasiruošęs“.

90 Ir jūs, čia: „Viešpatie, aš noriu... aš noriu būti Tavo vaikas. Aš dabar priimu Jėzų kaip mano asmeninį Gelbėtoją“. Ar jūs padarysite tai, kiekvienas iš jūsų? Ar kiekvienas... Ar tu priimsi Jį, sūnau, kaip savo Gelbėtoją? Jūs štai ten? Ar jūs priimsite Jį kaip savo Gelbėtoją, visi iš štai čia? Gerai.

Ar jūs norite gauti Šventąją Dvasią? Ar jūs ateinate, kad dabar surengtumėte konferenciją, kad gautumėte Šventąją Dvasią? Jeigu tai yra tiesa, pakelkite savo ranką Dievui. „Aš ateinu priimti Šventąją Dvasią“.

Visi, kurie norite mylėti Jėzų, pakelkite savo ranką. „Aš noriu Jam tarnauti; Aš dabar pat Jį priimsiu. Aš pats nieko negaliu; Aš priimu Jį kaip savo Gelbėtoją, Kažką, Kas už mane numirė“.

91 Taigi, ar aš drįščiau leisti jums iš čia išeiti, jeigu nebūčiau įsitikinęs (kiek žmogiškai užtikrintas galėčiau būti), kad Dievas... Aš noriu su jumis tenai susitikti. Aš noriu su jumis susitikti, vaikai; aš noriu su jumis susitikti, žmonės. Aš noriu su jumis susitikti. Dabar iš visos savo širdies, aš ketinu pasimelsti. Ir aš noriu, kad kiekvienas šiame pastate palenktų savo galvą; Aš noriu, kad jūs dabar nemėgintumėte pasitraukti. Už kelių minučių

mes melsimės už ligonius. Ir aš noriu, kad jūs palenktumėte savo galvas ir aš noriu, kad jūs melstumėtės su manimi, kad Dievas čia išgelbėtų šiuos žmones. Aš tikiu visa širdimi, viskuo, kas yra manyje, kad jie jau yra išgelbėti. Aš tiesiog išsakysiu Dievui padėką. Jie jau priėmė Jėzų; jie pakėlė savo rankas, nes norėjo... Jie priėmė Jį kaip Gelbėtoją.

„Todėl kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, tą Aš išpažinsiu akivaizdoje Savo Tėvo ir šventų angelų. Tas, kuris klauso Mano žodžių ir tiki tuo, Kuris mane siuntė, turi Amžinąjį Gyvenimą; niekada nepateks į teismą, bet perėjo iš mirties į Gyvenimą“. Tai yra Biblija.

92 Bet aš noriu, kad jūs melstumėtės; aš noriu, kad jūs padėkotumėte Dievui. Po to mes visi pereisime į štai šitą patalpą čia, ir pasiliksimė joje, kol su mumis kažkas atsitiks. Palenkime savo galvas, visur; melskitės su manimi, visi jūs, šventi žmonės. Savo pačių būdu giliai savo širdyje, melskitės už šituos žmones.

Brangus Jėzau, aš nežinau, bet tai gali būti paskutinis pamokslas, kurį pasakiau. Tai gali būti mano paskutinė galimybė pašaukti nusidėjėlį atgailai. Aš nežinau, Viešpatie; aš tikiuosi, kad dar daug metų galėsiu tai daryti, kol Tu ateisi, jeigu tai bus įmanoma ir Tu tai leisi. Bet čia yra jaunų, vidutinio amžiaus ir pagyvenusių, kurie stovi ant pakylės, nuolankiai, maloniai, netgi šie vaikeliai, kurių akys pilnos ašarų, ateina priimti Tavęs kaip savo Gelbėtojo. Tu pasakei tai Savo Žodyje: „To, kuris ateina pas mane, jokių būdu neatmesiu“.

Tuomet jie yra Tavo, Viešpatie; jie yra šio vakaro pamokslo trofėjai. Jie yra Tavo, nes Jėzus numirė. Tu pasakei: „Visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane; nei vienas iš jų nebus prarastas. Aš duosiu jam Amžinąjį Gyvenimą, prikelsiu jį paskutiniąją dieną“. Tai Tavo Žodis, Viešpatie.

Tu pasakei, kad: „ Kas klauso mano žodžio ir tiki Mane Siuntusįjį, turi amžinąjį gyvenimą; niekada neateis į pasmerkimą (arba teismą); bet yra perėjęs iš mirties į gyvenimą “.

93 Viešpatie, aš pakviečiau juos; Šventoji Dvasia jiems prakalbo. Jie atsiliepė ir atėjo; dabar jie yra Tavo, Viešpatie. Aš pavedu juos Tau... Dievui atiduodant juos Jėzui kaip meilės dovanas Jo malonės. Palaimink juos, Viešpatie. Tegul aš galėsiu tame krašte... į kurį Tu mane atvedei kažkurią dieną... vėl išvysti šiuos žmones, paspausti jiems rankas. Jie apkabins mano kaklą ir aš apkabinsiu jų, pavadinsiu broliu ir sese. Senasis, kūniškas, nuodėmingas gyvenimas bus išblėsęs ir senos, nuodėmingos prigimties daugiau nebebus, ir mes iš tiesų būsimė grynai broliai ir sesės. Koks tai bus laikas, Dieve. Tegul jis greitai ateis, Viešpatie Jėzau; ateik greitai.

Perkeisk šiuos žmones šį vakarą, Tėve, mes meldžiame. Visus, kuriuos pašaukei, Tu pasakei, kad išteisinai ir visus, kuriuos Tu išteisinai, Tu pašlovinai. Aš meldžiu, kad nuo šiol jie būtų Tavo; aš pavedu juos į Tavo ranką, Jėzaus Vardu, Tavo Sūnaus.

94 Čia stovi daug susirinkusių aplink šitą altorių, šios eilės apačioje: Vyrai ir moterys, berniukai ir mergaitės, kurie... kurie priėmė Tave kaip savo asmeninį Gelbėtoją. Jie nori būti pripildyti Šventąją Dvasia. Petras pasakė Sekminių dieną, kad pažadas buvo skirtas jiems. Ir mes atrandame, kad tai yra tiesa kiekviename periode ir visada, kad bet kuris žmogus, kuris ateis trokštantis ir alkstantis, Tu niekada jo neatmesi. Aš meldžiu, Dieve, šį vakarą, iš visos

savo širdies, ir viskuo, kas yra manyje: Tegul nei vienas iš jų... Aš pareiškiu, kad kiekvienas iš jų yra Tavo.

Šėtone, tu abejojanti dvasia, tu netikintis demone, Aš įsakau tau Jėzaus Kristaus Vardu, teismo Dievo Sūnaus, išei iš jų. Tegul Šventoji Dievo Dvasia nužengs ant jų šį vakarą ir tegul jie bus pripildyti Šventąją Dievo Dvasia. Kiekvienas iš jų rytoj išeis stovėdamas ant šio pagrindo, pamokslaus Evangeliją, liudys, eis visur; išplatins naujienas visur, kad Šventoji Dvasia tebėra reali. Suteik tai, Viešpatie.

Aš pavedu juos Tau savo nuoširdžia malda ir yra pasakyta: „Veiksminga ir karšta teismo žmogaus malda duoda daug naudos“. Kai šimtai teisių vyrų čia ir moterų, meldžiasi. Dieve, priimk juos. Mes atiduodame juos Tau Jėzaus Vardu. Amen.

95 Gerai, lyderis... Štai čia yra žmogus, kuris juos palydės. Dabar pasisukite į tą pusę link maldos patalpos. Jūs dabar eikite tiesiai į tą pusę, broli, sese. Brolis ten paruošė įėjimą, jūs išei iš šios... Aš manau, kad reikia leistis žemyn... Ar tu negali atitraukti tą uždangą štai ten, kad jie galėtų ten įeiti? Gerai, brolis Sulivanas tuo pasirūpins. Dabar eikite štai ta pusę... ieškojimo tarnavimui, laukimo tarnavimui. Neišei iš ten! Eikite ten turėdami pasiryžimą... Jūs pasakysite: „Aš esu pavargęs“. Tai velnias! Jūs sakote: „Aš einu ten; aš viliojusi, kad šį vakarą Tai gausiu“. Tai vis dar velnias! „Aš Tai gausiu, nes Dievas man tai davė. Jis man tai pažadėjo ir aš einu To gauti. Aš surengsiu konferenciją ir aš pasiliksiu toje konferencijoje tol, kol Dievas ateis ir man atsakys“. Štai koks kelias. „Dieve, jeigu Tu neduosi man Šventosios Dvasios, Tu rasi mane gulintį ten negyvą“. Tai... Būkite nuoširdūs; Dievas bus nuoširdus su jumis.

*Aš myliu Jį, Aš myliu Jį.
Būkite...*

[Brolis Branhamas su kažkuo kalba – Red.] ...?... Štai čia. Sugrįžkite ir priimkite Jį. Jis yra ten pat, laukia jūsų kur jūs...

96 Aš turiu šį tą mielo. Ši maža šidelė, graži mažutė, šviesiaplaukė brangioji... maždaug tokia kaip mažoji Sara sėdinti štai ten... ji pasakė: „Broli Branhamai, aš tik norėjau tau kažką pasakyti. Kai tu buvai čia...“. Tai buvo praėjusiais metais, mieloji? Tai buvo tada, kai aš buvau čia praėjusį kartą? Ji visa buvo nusėta karpomis. Pasakė, kad aš už ją pasimeldžiau ir visos karpos išnyko. O šį vakarą ji pajautė, kad turėtų ateiti atiduoti savo gyvenimą Jėzui. Tebūna palaiminta jos širdelė. Telaimina tave Dievas, mieloji. Sugrįžkite atgal... Kai kurie iš jūsų...?... parodykite...?... ten atgal. Tebūna palaiminta jos širdelė.

*Aš myliu Jį (O, tai bent.)
Jis pirmas (Pakelkime savo rankas.) pamilo mane
Ir išpirko mano išgelbėjimą
ant Kalvarijos medžio*

Niūniukime ją. [Brolis Branhamas pradeda niūniuoti – Red.] (O, šlovinkite Jo Vardą. Kaip tai jaudina mano širdį.)

*Mano išgelbėjimą
ant Kalvarijos medžio*

97 Ar jūs laimingi, kad neseniai dalyvavote su Juo konferencijoje? Ar jūs laimingi, kad Jis ten buvo tam, kad atsakytų jums, užantspauduotų jus iki jūsų atpirkimo dienos Savo malonės antspaudu ir Savo Dvasia?

Vienas vyras man neseniai pasakė, labai brangus draugas, senas draugas pamokslininkas, seniai dar kai aš buvau baptistų bažnyčioje. Jis pasakė: „Brolis Branhamai, Abraomas patikėjo Dievu ir tai buvo įskaityta jam teisumu“.

Aš pasakiau: „Tai tiesa, daktare“.

Jis pasakė: „Ką dar Abraomas galėjo padaryti, jei ne patikėti?“.

Aš pasakiau: „Daugiau nieko. Bet Dievas davė jam apipjaustymo antspaudą kaip jo tikėjimo patvirtinimą, buvimo sutaikinto“.

Aš pasakiau: „Ar Jis kada nors užantspaudavo jus, daktare, Šventąją Dvasia?“.

Suprantate? Jeigu jūs sakote, kad turite tikėjimą, bet Jis dar nedavė jums Šventosios Dvasios, jis dar nepripažino jūsų tikėjimo. Suprantate? Po to, kai Abraomas patikėjo Dievu, Dievas davė jam apipjaustymo antspaudą kaip ženklą, kad Jis sutaikė jį arba pripažino jo tikėjimą.

Jeigu jūs pasakysite: „Aš turiu tikėjimą Dievu,“ – bet Jis dar nedavė jums Šventosios Dvasios, Jis dar jūsų nepripažino. kažko dar vis trūksta. Bet kai Jis duoda jums Šventąją Dvasią, Jis užantspauduoja jus iki jūsų atpirkimo dienos. O, tai bent, nėra ko bijoti; tiesiog vaikščiokite ir šaukite: „Aš myliu Jį“.

O, tai bent, tik dar kartą... tai gerai skamba. Įsiklausykite, ar tai gerai skamba? Mirdamas... Jūs pasakysite: „Ar tai skamba gerai, kad žmonės turi numirti?“.

Taip, man patinka girdėti, kad jie turi štai taip numirti. Amen. Viešpats pasakė: „Jo akivaizdoje brangi yra Jo šventųjų mirtis“. Tai tiesa, tai tiesa. Man patinka girdėti, kaip jie miršta tokiu būdu; jie miršta sau patiems. Taip, pone.

Jūs pasakysite: „Jie sunkiai grumiasi“. Na, jie sunkiai miršta; tai viskas. Bet jie... jie... bet jie iki galo numirs. Ir po to jie iš naujo atgims. Amen.

*Aš myliu Jį, Aš myliu Jį.
Nes Jis pirmas mane pamilo.
Ir išpirko mano išgelbėjimą
ant Kalvarijos medžio*

98 Aš žiūrėjau, kad pamatyčiau... Aš jus užlaikiau. Aš pagalvojau: „Turėsiu atsiprašyti“. Prisiminiau: „Ne. Paulius pamokslavo tą pačią Evangeliją visą naktį, vieną vakarą“. Jaunuolis iškrito iš viršutinio aukšto ir užsimušė. Paulius nuėjo ir savo kūną paguldė virš jo (Nes jis buvo pripildytas Šventąją Dvasia), paguldė savo kūną virš jo ir pasakė: „Jo gyvybė sugrįžta į jį. Viskas yra gerai“.

Kas iš jūsų čia turi Šventąją Dvasią? Gerai, kas iš jūsų serga? Pakelkite savo rankas. Gerai, jūs, kurie turite Šventąją Dvasią, uždėkite savo rankas vienas ant kito. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri buvo Pauliuje, yra jumyse; ta pati Evangelija yra pamokslaujama ta pačia jėga. Jis nepasakė: „Šitas ženklas lydės pamokslininkus“. Jis pasakė: „Šie ženklai lydės tuos kurie tiki, kiekvieną iš jų“.

99 Uždėkite savo rankas vienas ant kito ir melskitės dabar vienas už kitą. Stebėkite, kas įvyks. Sese, broli, sėdintys tuose vežimėliuose ir panašiai, o kaipgi su tuo? Tegul tai bus ši valanda. Broli Boze, uždėk savo rankas ant... ant tų žmonių ten. Likusieji iš jūsų, melskitės vienas už kitą. Štai taip! Jūs visi esate pamokslininkai, melskitės, pripildyti Šventąją Dvasia. Dieve, Jėzaus Vardu, išliek Savo Dvasią ant šių žmonių. Pasiųsk nužengti Šventąją Dvasią didžioje jėgoje; suteik patepimą. Išgydyk šiuos žmones, kuriuos atstovauja šios skepetaitės ir kiti dalykai. Suteik tai, Viešpatie. Tegul Tavo Dvasia ir Tavo jėga įeis į šiuos žmones. Tegul jie melsis tikėjimo malda vienas už kitą. „Šitie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Tai yra konferencija. Tegul Šventoji Dvasia ateis ir sudrebins pastatą, kuriame mes esame kartu susirinkę, ir visos ligos ir dalykai pasitrauks ir išeis iš šitų žmonių. Aš pasmerkiu velnią ir visus jo darbus, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Pamokslas išverstas: 27-05-2018

Įgarsintas pamokslas: <https://youtu.be/bFLRZdNe5-M>